

DİN ÖZGÜRLÜĞÜ VE BİREYSELLİK

Babil'e karşı

kaydeden AT Jones

GİRİŞ

Bireyselliğin ve özgürlüğün Tanrısı, yüzyıllar boyunca açıklığa kavuşturmak ve sürdürmek için harikulade ve sürekli olarak çalıştığı ilahi ilkenin ve bireysellik hakkının ve inanç ve hakikatteki özgürlüğün, asla savaşılmamasına ve alçaltılmasına, yok edilmesine izin vermeyecektir. kilise ve Hıristiyan halk tarafından tanınmakta ve yeterince temsil edilmemektedir. Hayır, bu gerçek, bu muhteşem gerçek, Hıristiyan kilisesinin ve bizzat Hıristiyanlığın varlığının temel ve taçlandırıcı gerçeği - bu ilahi gerçek, dünya önünde ve kilisede ilahi yerini yenecek ve sonsuza kadar güvence altına alacaktır .

Hıristiyan dininin ve kilisesinin bu temel ve ilahi gerçeğini benimseyen kişiler, başlangıçta olduğu gibi şimdi ve her zaman dünyadaki gerçek Hıristiyan kilisesi olacaklar ve Mesih'in verdiği o "şanlı kiliseyi" oluşturacaklar. Kendisini kilise için, "Söz aracılığıyla suyun yıkanmasıyla kutsallaştıracak ve arındıracaktır." Öyle ki, görkemli ortaya çıkışında "Kendisine lekesiz, kırışksız ya da buna benzer bir şeyi olmayan, kutsal ve lekesiz görkemli bir kilise sunabilir". kusur."

Din , "Yaratıcımıza karşı görevimiz ve O'nun bu görevi yerine getirme şeklidir".

Özgürlük "başkalarının tahakkümünden veya sınırlayıcı koşullardan özgür olma durumudur. Etik ve felsefede, herhangi bir rasyonel failin, sebeplere veya güdülere uygun olarak kendiliğinden ve gönüllü olarak seçimlerini yapma ve davranışına kendisi karar verme gücüdür".

Dolayısıyla Dini Özgürlük, insanın başkalarının tahakkümünden veya sınırlayıcı koşullardan muafiyetidir; insanın kendiliğinden ve gönüllü olarak seçimlerini yapma ve davranışına kendisi karar verme özgürlüğü; Yaratıcısına karşı görevinde ve bu görevi yerine getirme tarzında.

İnsanı ALLAH yarattığına göre eşyanın tabiatında her türlü ilişkinin ilki ALLAH ile olan ilişkidir; ve görevlerin ilki ALLAH'a karşı olan görevlerden başka bir şey olamaz.

Evrende yalnızca tek bir akıllı yaratığın olduğu bir zaman olduğunu varsayalım. O büyüdü; ve Yaratıcınızla olan ilişkiniz, O'na karşı göreviniz, olabilecek tek şeydir. Bu var olabilecek tüm ilişkilerden ilkidir. Bu nedenle şöyle yazılmıştır: "Tüm emirlerin ilki şudur: Dinleyin, ey İsrail, Tanrımız RAB tek RAB'dir; Tanrının RAB'bi bütün yüreğinle, bütün canınla, bütün aklınla, bütün gücünle seveceksin."

Herhangi bir ruhta var olan her şey, her şeyden önce ALLAH'tan kaynaklanmaktadır, çünkü her şey ALLAH'tan gelmiştir. Dolayısıyla bu, her şeyden önce

emirler, sözlü veya yazılı sözlerle verilen ilk emir olduğu için değil , olabilecek ilk emir olduğu için. Çünkü bu, her akıllı varlığın varoluşunun ilk ilkesinin ifadesidir. İlk akıllı yaratığın varoluşunun ilk anında varoluşunun doğasında olan ilke oradaydı; ve prensip, değişmeden ve dağılmadan ebediyen orada kalır.

Şimdi her ne kadar bu olası ilişkilerin ilki ve görevlerin ilki olsa da; Bu ilişki ve görev, akıllı varlıkların varoluşunda mevcut olmasına rağmen, bu doğuştan gelen yükümlülük içinde bile ALLAH, her akıllı varlığı özgür yaratmıştır.

böyle bir yükümlülüğü tanıyıp tanımamakta özgürsünüz, bu görevi yerine getirip getirmemekte özgürsünüz, tercihinize göre.

Bu konuda şöyle yazılmıştır: "Kime hizmet edeceğinizi bugün seçin." "Dileyen hayat suyunu bedava alabilir." Dolayısıyla dinde, yani Yaradana karşı yerine getirmemiz gereken görev ve bu görevi nasıl yerine getireceğimiz konusunda, ALLAH'ın insanı tamamen "başkalarının tahakkümünden ve sınırlayıcı koşullardan muaf" olarak yarattığı kesinlikle doğrudur; Onu "kendiliğinden ve gönüllü olarak seçimini yapması ve davranışına kendisi karar vermesi" için özgür yarattı. Dolayısıyla dini özgürlük, rasyonel varoluş armağanının doğasında bulunan ALLAH'ın armağanıdır.

ALLAH'a, onu sağlayanın özgürce seçmediği hiçbir hizmet ALLAH'tan olamaz; çünkü "TANRI sevgidir": ve sevgi ve zorlama, sevgi ve güç, sevgi ve baskı asla bir arada olamaz. Dolayısıyla kişinin kendi özgür tercihi dışında, ALLAH'a sunulan veya verilen herhangi bir görev, herhangi bir yükümlülük, ne ALLAH'tan ne de ALLAH için olamaz. Bu bakımdan RAB, yaratıklarından herhangi birini yarattığında:

melek mi, insan mı, bu yaratığın ALLAH'a kullukta mutlu olması, ALLAH'a hizmette veya ibadette fazilet olması için, onu seçimde özgür yaratmıştır . Ve bu bireyselliktir ve buna ilişkin ilahi haktır.

ALLAH insanı özgür yarattı. İnsan günah nedeniyle bu özgürlükten ayrılıp onu kaybettiğinde, MESİH onu tamamen bu özgürlüğe kavuşturmak için geldi. Bu nedenle TANRI ve MESİH'in yolu özgürlüğün yoludur. Ve dünya tarihi boyunca ALLAH'ın MESİH aracılığıyla insanlıkla yaptığı iş, bu yolu açıklığa kavuşturmak, insana tek gerçek özgürlük olan "ruhun özgürlüğünün" mutlak güvenliğini vermek olmuştur. Oğul'un özgür kıldığı kişi gerçekten özgürdür.

Kutsal Yazılarda bu dini özgürlük konusuyla ilgili altı özel ders açık ve net bir şekilde verilmektedir: Bireysel ruhun, insanın egemenliğine ve dünya güçleri üzerindeki insan birliklerine karşı özgürlüğü. Bu derslerin her biri ayrı ve spesifik bir ilke konusunu ele almaktadır. Ve birlikte ele alınan altı ders, her bir prensibin kapsamını tamamen kapsıyor.

Şimdi Kutsal Yazılarda verildiği gibi bu altı dersi ayrı ayrı ve art arda özel olarak incelemeyi öneriyoruz. Dini özgürlük mücadelesi henüz bitmedi. Tam dini özgürlük yeniden sağlanamaz.

Kutsal Yazılarda açıkça belirtildiği gibi, prensipte bile, pratikte Hıristiyan kitleler tarafından bile çok daha az biliniyor.

Bu nedenle gelin, gerçeğin Kutsal Yazılarında belirtildiği gibi, prensipte ve deneyimde tam bir dinsel özgürlüğe sahip olabilmek için çalışalım ve öğrenelim.

BÖLÜM 1

DİN ÖZGÜRLÜĞÜ

OTOKRASİYLE İLİŞKİLİ

Doğada başkalarına tahakküm kurmanın yasal bir yeri yoktur. bireyin hayatı ve işi. Bu, insanı Kendi benzerliğinde ve Kendi yüceliği için yaratan yalnızca ALLAH'ın özel ve üstün bir alanıdır; her kişi bireysel ve kişisel olarak sorumludur; yalnızca ona cevap vermek zorunda olmak.

Bununla birlikte, günahkar ve asi olan insan, hiçbir zaman ALLAH'ın bireysel insanın ruhunda ve onun yanında Kendi yerini almasına izin vermemiştir; her zaman hırslı olmuştur, bu yeri kendisi için sahiplenmeye hazırdır ve bu iddiayı etkili kılmak için mümkün olan her yol ve araçla çabalamıştır. Genel prensipler söz konusu olduğunda tarihin kendisi, günahkar ve asi insanın, ruhlara hükmetmek için kendisini ALLAH'ın yerine koyma yönündeki bu kibirli iddiasını başarılı kılmak için mümkün olan en geniş ölçekte bir dizi girişimden başka bir şey olmayacaktır. erkekler. Bireyin incelikli olana karşı o mükemmel özgürlüğünün sürekli ve kahramanca iddia edilmesi ve sürdürülmesinde, Habil'in zamanından bugüne kadar, insanlığın kaderini şekillendirmeye kararlı bir şekilde uğraşan bir tanrısallığın var olduğuna dair daha büyük bir kanıt istenemez veya verilemez. Bu dünyanın muhtemelen tasarlayabileceği iddialar ve güçlü güç ve güç kombinasyonları. Nemrut'tan Nebukadnetsar'a ve Nebukadnessar'dan bugüne kadar imparatorluğun rotası ve enerjisi tek bir şeye yönelmiş ve sarfedilmiştir. Tüm bu zaman boyunca Abraham, Joseph, Moses, Daniel ve üç arkadaşı Paul, Wycliff, Huss, Miltitz, Matthias, Conrad, Jerome, Luther, Roger Williams gibi muhteşem kişiler ve daha birçok hatırlanmayan isim ve hepsinden önemlisi İSA MESİH, ilahi inanç sayesinde yüce bir şekilde TANRI ile yalnız kalmıştır, insan söz konusu olduğunda mutlak olarak yalnız kalmıştır, bireysellik ve bunda insanın ruhunun özgürlüğü ve TANRI'nın yalnızca Tanrı'nın içinde ve üzerinde egemenliği sayesinde. ruhun bölgesi.

Babil İmparatorluğu, o zamanki dünya gibi medeni dünyayı da kapsıyordu. Nebuchadnezzar imparatorluğun hükümdarı ve mutlak hükümdarıydı. "Sen, ey kral, göklerin Tanrısı'nın kendisine krallık, güç, kuvvet ve yücelik verdiği kralların kralı; Hepsine hükmedesin diye, nerede yaşarlarsa yaşasınlar insançocukları, kırdaki hayvanlar ve havadaki kuşlar onun ellerine teslim edildi." Daniel 2:37,38.

ALLAH, kendi takdiri amacı doğrultusunda tüm ulusları Babil Kralı Nebukadnessar'ın yönetimine tabi kılmıştı. Yeremya 27:1-13. Babil yönetim biçiminde ve sisteminde kralın yetkisi mutlaktı. Onun sözü kanundu. Bu mutlak egemenlik anlayışında Kral Nebukadnetsar, bedenlerin olduğu kadar ruhların da, dini yaşamın olduğu kadar dini yaşamın da hükümdarı olduğunu varsaydı.

onun gücüne tabi olanların sivil davranışları. Ve o, milletlerin hükümdarı olduğu için, dinin ve milletlerin dininin de hükümdarı olacaktı .

Bu bağlamda tamamı altından, yaklaşık yüz ayak yüksekliğinde ve on ayak genişliğinde büyük bir heykel yaptı ve "bunu Babil ilindeki Dura tarlasına dikti." Daha sonra eyaletlerdeki imparatorluğun tüm yetkililerini büyük altın heykele adanmaları ve tapınmaları için çağırdı. Bütün memurlar geldi ve hep birlikte heykelin önünde durdular.

"Şimdi haberci yüksek sesle duyurdu: Ey halklar, uluslar ve her dilden insan, size emredildi: Şu anda borazan, kaval, arp, lir, zebur, ilahi sesini duyuyorsunuz. Gayda ve her türlü müzik eşliğinde yere kapanıp Kral Nebukadnezar'ın diktiği altın heykele tapınacaksınız. Kim secdeye varmaz ve ona ibadet etmezse, derhal kızgın fırına atılacaktır." Ve müzik aletleri tapınma için büyük bir işaret verdiğinde, tüm "milletler ve her dilden insanlar" altın heykele tapınmak için yere kapandılar. Daniel 3:4-6.

Ancak toplulukta Yeruşalim'den Babil'e esir alınan, ancak kralın memurları tarafından Babil vilayetinin işleri için atanan üç İbrani genç vardı. Bunlar eğilmediler, ibadet etmediler ve ibadete özel bir önem vermediler.

ne oluyordu.

Bu gözlemlendi ve kralın önünde suçlamalara yol açtı. "Babil vilayetinin işlerine atadığın bazı Yahudiler var: Şadrak, Meşak ve Abednego; Ey kral, bu adamlar seni görmezden geldiler; tanrılarına kulluk etmiyorlar, diktiğin altın heykele tapmıyorlar." Daniel 3:12.

Daha sonra "kızgın ve öfkeli" kral , üç gencin huzuruna getirilmesini emretti. Bu yapıldı. Kral artık doğrudan ve kişisel olarak onlarla konuştu: "Ey Şadrak, Meşak ve Abednego, tanrılarıma kulluk etmediğiniz ya da diktiğim altın heykele tapmadığınız doğru mu?" Daha sonra kral, her türlü müzik enstrümanının sesi duyulduğunda eğilip ibadet etmeleri emrini tekrarladı, aksi takdirde "derhal yanan ateş ocağına atılacaklardı".

Fakat gençler sakin bir tavırla şöyle cevapladılar: "Nebuchadnezzar, bu konuda sana cevap vermemize gerek yok. Hizmet ettiğimiz ALLAH'ımız bizi kurtarmak isterse, bizi kızgın ateşten ve senin elinden kurtaracaktır, ey kral. Aksi halde şunu bil, ey kral, senin tanrılarına kulluk etmeyeceğiz, diktiğin altın heykele de tapmayacağız." Daniel 3:16-18.

Artık mesele açıkça ortaya çıktı. Dünyanın en büyük gücünün hükümdarı, emrini bizzat üç kişiye doğrudan iletti; ve onlardan teslim olmayacaklarına dair açık bir cevap almıştı.

Bu bir davranıştı ve bunlar, mutlak güç sahibi kralın daha önce hiç karşılaşmadığı türden sözlerdi. Bu nedenle onda hem kişisel hem de resmi bir kızgınlık uyanmıştı; ve o kadar öfkeliydi ki "yüzünün görünüşü genç adamların aleyhine döndü" ve fırının normalden yedi kat daha fazla ısıtılmasını emretti; ve "ordunun en güçlü adamlarının" gençleri bağlayıp yanan fırının ortasına attığını.

Böylece yapıldı. Ve üç adam "pelerinleri, tunikleri, şapkaları ve diğer giysileriyle bağlıydılar. . . Yanan ocağın içine bağlı olarak düştüler." Ama işte o zaman kral hayatında hiç olmadığı kadar korktu ve danışmanlarına bağırarak "çabuk ayağa kalktı" : "Bağlı üç adamı ateşe atmadık mı?"

Bunun doğru olduğuna dair ona güvence verdiler. Ancak şöyle devam etti: " Dört adamın başıboş, ateşin içinde hiçbir zarar görmeden dolaştığını görüyorum ; ve odanın görünümü tanrıların oğlu gibidir."

Bunun üzerine kral fırının girişine yaklaştı ve adamları isimleriyle çağırıp şöyle dedi: "Yüce Tanrı'nın kulları, dışarı çıkın ve gelin!" Daha sonra "ateşin ortasından çıktılar. Kralın satrapları, valileri, valileri ve danışmanları bir araya geldiler ve ateşin bu adamların bedenleri üzerinde hiçbir etkisinin olmadığını gördüler; Ne saçlarında yanma oldu, ne elbiseleri değişmedi, ne de üzerlerine ateş kokusu geldi."

"Nebukadnessar konuştu ve şöyle dedi: Meleğini gönderen ve kendisine güvenen hizmetkarlarını kurtaran Şadrak'ın, Meşak'ın ve Abednego'nun Tanrısı mübarek olsun, çünkü onlar kralın sözünü yerine getirmediler ve onu teslim etmeyi tercih ettiler. Kendi tanrılarında başka herhangi bir tanrıya kulluk etmek ve ibadet etmek için kendi bedenlerine sahipler."

Durum şu: RAB bütün ulusları Babil Kralı'nın buyruğu altına almıştı. Kendi peygamberinin mesajlarıyla kendi kavmine, Yahudilere ve aralarındaki üç gence "Babil kralına" hizmet etmelerini emretmişti . Ancak üçü, Babil kralına bizzat ve doğrudan emretmiş olduğu ayrıntıda hizmet etmeyi açıkça reddetmişlerdi; ve bu redde RAB'bin kendisi çok önemli bir şekilde onların yanında yer almış ve onları kurtarmıştı.

Bu nedenle, RAB'bin, halka Babil Kralı'na hizmet etmeleri için itaat etmelerini emrederken, din alanında kendisine hizmet etmek için kendisine teslim olmalarını asla emretmediğini veya amaçlamadığını daha açık bir şekilde göstermek imkansız olurdu .

RAB, bu üç adamın tavrını tartışmasız onaylayarak ve gösterişli bir şekilde serbest bırakılmalarıyla, bu konudaki emrinin yanlış olduğunu krala tamamen açıklamış oldu; bu kralın, kendisinin talep etmeye hakkı olmayan bir tarikat talep ettiğini; RAB onu ulusların kralı yaparken halkın dininde kral yapmamıştı ; ALLAH'ın, onu milletlerin, kavimlerin ve dillerin liderliğine getirmekle, onu tek bir kişinin bile dini lideri olarak vermediğini; RAB, siyasi ve fiziksel hizmet konusunda tüm ulusları ve halkları kralın boyunduruğu altına vermiş olmasına rağmen, aynı RAB, krala, kralın hizmeti konusunda hiçbir şekilde yetki veya yetki vermediğini tartışılmaz bir şekilde kanıtlamıştı. ruhları; ulus ile ulus arasındaki ve insan ile insan arasındaki her konuda, tüm halkların, ulusların ve dillerin kendisine hizmet etmesi için kendisine verilmiş olmasına rağmen, yine de ALLAH onu hepsinin üzerine hükümdar yapmış olmasına rağmen; ancak kralın her insanla TANRI arasındaki ilişkilerle hiçbir ilgisi olamaz; bireyin vicdan ve ibadet hakları karşısında "kralın sözünün" değişmesi gerektiğini, kralın fermanının geçersiz olduğunu; tam da bu durumda dünyanın kralı bir hiçtir, çünkü burada yalnızca ALLAH egemendir ve her şeydedir.

Ve sonsuza kadar tüm kralların ve tüm insanların eğitimi için, tüm bunlar o gün yapıldı ve çağların sonunun geldiği bizim öğütümüz için yazıldı.

BÖLÜM 2

DİN ÖZGÜRLÜĞÜ HUKUKUN ÜSTÜNLÜĞÜ BAKIMINDAN

Babil'in dünya gücü ve imparatorluğu sonsuza kadar yok oldu; ve onun yerini bir başkası aldı: Med-Pers'in gücü ve imparatorluğu. Burada başka bir yönetim ilkesi vardı ve burada dünyaya dini özgürlük konusunda başka bir ders veriliyordu.

Med-Pers İmparatorluğu'nda yönetim ilkeleri Babil'dekilerden farklıydı.

Babil, görmüş olduğumuz gibi, yalnızca mutlak bir monarşi değil, aynı zamanda bir otokrasiydi; tek adam yönetimi, tek bireyin mutlakiyetçiliği. Kralın sözü kanundu ve kralın iradesi ve sözü değiştikçe kanun da değişebilirdi. Kral hukukun kaynağıydı, onun sözleri herkesin kanunuydu; ama kendisine gelince, yasada herhangi bir kısıtlama yoktu.

Med-Pers hükümeti de mutlak bir monarşiydi. Orada da kralın sözü kanundu; ama Babil'e göre temel bir farkla—

Kralın sözü kanun olarak yayınlandıktan sonra, bu kanun bizzat kral tarafından değiştirilemez veya ona karşı çıkılamazdı. Kral, kendi sözü veya bir zamanlar yasa haline gelen kararnamesiyle kendisine karşı tuzağa düşmüştü. Bu nedenle Med-Pers hükümeti bir hukuk hükümetiydi ve ilkeleri hukukun üstünlüğüydü.

Bu imparatorluğun iş idaresinin başı olarak üç başkan vardı ve bunlardan ilki Daniel'di. Daniel'in bilgisi, dürüstlüğü, becerisi ve yönetimdeki genel değeri nedeniyle kralın aklında "onu bütün krallık üzerinde hakim kılmak" vardı. Bunun bilinmesi diğer iki cumhurbaşkanı ve prenslerin kıskançlığını uyandırdı; ve şunu koymak için komplolar kurdular -

aşağıda.

İlk önce onun imparatorluk işleriyle ilgili davranışlarıyla ilgili olarak "Daniel'i suçlamak için bir fırsat" aradılar . Ancak uzun ve özenli bir aramanın ve en ayrıntılı incelemenin ardından çabalarını askıya almak zorunda kaldılar ve hiçbir zaman "herhangi bir suçlama" bulamayacaklarını itiraf ettiler . . . hata yok, suçluluk yok" çünkü "sadıktı."

"Sonra bu adamlar dediler: ALLAH'ın kanununda ona karşı bunu aramadıkça bu Daniel'i suçlamak için hiçbir zaman fırsat bulamayız."

Ancak onlar, arzu edilen fırsatı kaçınılmaz kılan bir durumu ilk kez kendileri yaratana kadar, ALLAH'larının kanunu konusunda bile ona karşı hiçbir gerekçe bulamadılar.

İmparatorluğun işlerinde kendisine karşı bir fırsat ya da hata bulmaya yönelik uzun ve yorulmak bilmeyen çabaları, onları onun ALLAH'a olan mutlak bağlılığına ve sadakatine ikna etmişti. Araştırmaları sonucunda, O'nun ALLAH'a olan mutlak bağlılığın dar çizgisinden kıl payı bile sapmaya hiçbir şekilde yönlendirilemeyeceğini deneyimle keşfettiler. Ancak bu tamamen bireysel bir konuydu ve hiçbir şekilde herhangi bir insana müdahale söz konusu değildi. Ve başkalarına karşı davranışlarınızda ve

Devletin bilinçli olarak önyargılı araştırması, bunun aslında faydalı olduğunu ortaya koymuştu.

Dolayısıyla durum ve koşullara bağlı olarak, ALLAH'ın kanunu açısından dahi olsa, aleyhine bir gerekçe bulunması mümkün değildir. Dolayısıyla böyle bir durum yaratma zorunluluğuyla karşı karşıya kalan Daniel'in ALLAH'a olan sarsılmaz bağlılığı, onların ilerleyecekleri yolu yarattı. Bu nedenle imparatorluğun tüm yetkililerini içine alacakları bir plan yaptılar ve krala giderek şöyle dediler: "Ey Kral Darius, sonsuza kadar yaşa! Krallığın tüm başkanları, valiler ve satraplar, danışmanlar ve valiler, kralın bir kararname çıkarması ve otuz gün boyunca herhangi bir tanrıya ya da herhangi bir insana yalvaran herhangi bir kişinin bunu yasaklaması konusunda anlaştılar. Sen değil, ey kral, aslan çukuruna atılmayacaksın. Şimdi, ey kral, yasağı onayla ve belgeyi imzala ki, değişmesin, eğer:

Medlerin ve Perslerin yürürlükten kaldırılamayan kanunlarına göre" . Daniel 6:6-8.

Kral, imparatorluğun bu kadar çok sayıda üst düzey yetkilisinin sunduğu bu gurur verici teklifin kendisini baştan çıkarmasına izin verdi ve kararnameyi imzaladı. Daniel fermanın uydurulduğunu ve kanunun kral tarafından imzalandığını biliyordu. Artık bunun imparatorluğun kanunu olduğunu biliyordu; ne alt edilebilecek ne de değiştirilebilecek bir kanun. Ancak evine gitti ve namaz vakitleri yaklaştığında günde üç defa "ALLAH'ın huzurunda dua etti ve şükretti". Daha sonra, imparatorluk yasasını açıkça göz ardı ederek, aceleyle kralın yanına gittiler ve büyük bir saygıyla ona şunu sordular: "Bir yasaklama imzalamadın mı? . ."

Kral şöyle cevap verdi: "Medlerin ve Perslerin kanunlarına göre bu söz kesindir ve geri alınamaz." Sonra hileyi yazanlar şunları bildirdiler: "Yahuda sürgünlerinden biri olan bu Daniel, ne sana, ne de imzaladığın yasağa aldırış etmiyor, ey kral, ama günde üç vakit dua ediyor."

O zaman bunu duyan kral "çok üzüldü ve Daniel'i serbest bırakmaya karar verdi; ve güneş batıncaya kadar onu kurtarmaya çalıştı." Ancak bu süre boyunca ve her fırsatta kral, kurnaz adamların şu çağrıyla karşı karşıya kaldı: "Yasa; kanun". "Bil, ey kral, Medlerin ve Perslerin kanunu, kralın onayladığı hiçbir yasağın veya hükmün değiştirilemeyeceğidir" .

Hukukun üstünlüğü kralın kendisini kısıtlıyordu; kaçış yoktu; ve büyük bir isteksizlik içinde, "onlara Daniel'i getirip le'nin mağarasına atmalarını emretti -
iyonlar."

Kral geceyi oruç tutarak ve uyumadan geçirdi. Fakat sabah erkenden aceleyle aslanların inine gitti ve "Hüzünlü bir sesle Daniel'e seslendi; Kral Daniel'e şöyle dedi: "Yaşayan Tanrı'nın kulu Daniel, sürekli kulluk ettiğin Tanrın seni aslanlardan kurtarabilir mi?"

Daniel şöyle cevap verdi: "Ey kral, sonsuza kadar yaşa! ALLAH'ım meleğini gönderdi ve bana zarar vermesinler diye aslanların ağızlarını kapattı, çünkü ondan önce bende masumiyet bulunmuştu; Ben de sana karşı hiçbir suç işlemedim, ey kral." Ve orada, ALLAH'a ibadeti etkileyen herhangi bir yasaya saygısızlık eden kişinin, ALLAH'ın önünde masum olduğu ve ayrıca krala, Devlete, topluma veya başkasına karşı "herhangi bir suç" işlemediği mükemmel ve sonsuza kadar gösterildi. başka herhangi bir kişi, hukuk veya hükümet ilkesi.

Bütün bunlar ilahi hakikatte, hiçbir dünyevi hükümetin din meselelerinde , yani "Yaratıcımıza borçlu olduğumuz görev ve O'nun tarzı" konusunda hiçbir hak veya yargı yetkisine sahip olamayacağını bir kez daha göstermektedir.

kendimize dikkat edelim." Bu durumda, hiçbir hükümetin dine saygı gösteren hükümleri hukuka dahil etme ve dolayısıyla "hukuk"un üstünlüğünü ve bütünlüğünü iddia etme hakkına sahip olamayacağını bir kanıtı daha vardır ; " bunun temelde bir din meselesi değil , yalnızca hukuk meselesi olduğunu ", "biz dinin gereklerini yerine getirmeyi değil, yalnızca hukuka saygıyı istiyoruz ". Daniel ve "Medler ile Perslerin kanununun üstünlüğü" vakasında , tüm bu çağrılara verilen ilahi yanıt, dine ilişkin hiçbir şeyin kanunda hiçbir zaman haklı olarak yer alamayacağıdır.

Dinde mükemmel bireysellik hakkı, doğası gereği ilahidir ve bu nedenle kesinlikle devredilemez bir haktır. Dini ibadetlerin veya yasakların hukuk meselesi haline getirilmesi, bu ilahi hakkın özgürce kullanılmasını etkilemez. Din hukukun bir parçası haline getirilmiş olsa da, hakların bolluğu ve bu hakların tam olarak uygulanma özgürlüğü her zaman aynı kalır. Ve din, dini törenler veya yasaklar kanunla belirlendiğinde, her ne kadar kanun Medler ve Persler gibi üstün ve esnek olmasa da, dindeki ilahi hak ve bireyselliğin mükemmel özgürlüğü o zaman dini cisimleştiren kanuna kadar uzanır. ve böyle bir yasa kesinlikle yasa değildir. Dinde ilahi hakkı, tam özgürlüğü ve bireyselliği ortadan kaldırmak veya herhangi bir şekilde sınırlamak yerine , "hukukun üstünlüğü ve bütünlüğü" kisvesi altında dini törenler veya yasaklar getirme hilesi , aslında tüm iddia dayanaklarını ortadan kaldıracak ölçüde tepki göstermektedir. "Hukukun üstünlüğü ve bütünlüğü" ile ilgili olarak , aslında davadaki spesifik kanunu geçersiz kılıyor.

Medeni hukuk, medeni hukuk alanında kesinlikle üstündür , ancak dini konularda kesinlikle yeri yoktur.

Kral Nebuchadnezzar örneğinde olduğu gibi, otokratik hükümetle ilgili olarak dinde ilahi bireysellik hakkının varlığı durumunda, kralın sözünün değişmesi gerekir.

Medler ve Perslerin hükümetinde örneklendiği üzere, dinde ilahi bireysellik hakkının varlığında, dini etkileyen veya üzerinde düşünen herhangi bir yasa, hukukun üstünlüğü ve esnekliği ile ilgili değildir, kesinlikle yasa değildir.

Dinin alanı ALLAH'ın alanıdır. Bu alanda egemen olan yalnızca ALLAH'tır ve O'nun iradesi tek kanundur. Ve bu alanda birey yalnızca ALLAH'la baş başadır ve yalnızca O'na karşı sorumludur.

BÖLÜM 3

HER KONUDA DİN ÖZGÜRLÜĞÜ DEVLET VE KİLİSE BİRLİĞİ İLE İLGİLİ

Kral Nebuchadnezzar ve üç genç İbrani'nin durumundaki çok dikkate değer gerçekler ve tartışılmaz deneyimlerle, hiçbir hükümdarın halkın diniyle gerçek anlamda bir ilgisi olamayacağı yönündeki ilahi gerçek ve prensip sonsuza kadar açıklığa kavuşturuldu; dinde bireysellik hakkı verildiğinde kralın sözünün değişmesi gerektiği.

Daniel'e karşı Med-Pers hükümetinin durumunda, buna karşılık gelen gerçekler ve deneyimler, ilahi irade ve gerçeğin sonsuza dek açıklığa kavuşturulduğunu ve halkın dinine göre ne kanun ne de herhangi bir hükümetin var olduğu ilkesini açıkça ortaya koydu.

kanun yoluyla, bununla haklı olarak hiçbir ilgisi olamaz; dinde bireyselliğin özgürce kullanılması karşısında, dine ilişkin herhangi bir kanun hiçbir şeydir; ve bu kanunu kesinlikle göz ardı eden, hiçe sayan her birey ALLAH katında "masumdur" ve ayrıca hükümet, hukuk ve toplum önünde de "suç" yoktur .

Bu iki örnek ve bunların gösterdiği ilkeler, dünyevi yönetimin her aşamasını kapsamaktadır. Böylece, dinin, ayinleri, kurumları ve törenleriyle birlikte, herhangi bir aşama veya biçimdeki dünyevi hükümetlerin baskısından tamamen muaf olduğu ve öyle olması gerektiği şeklindeki büyük ve hayati gerçek açıkça ortaya çıkıyor; din, kendisini ilgilendiren her şeyle birlikte, yalnızca ALLAH'la olan kişisel ilişkilerinde bireye aittir.

Ancak insanın din alanında insana hükmetmeye çalıştığı başka bir yol daha var: Kilise aracılığıyla, Devlet aracılığıyla.

Dünyadan çağrılan ve dünyadan ALLAH'a ayrılan insanlar, onun dünyadaki kilisesidir. TANRI, halkını Mısır'dan çağırırken, onlar ilk önce "çöldeki kilise"ydi; ve daha sonra Kenan diyarında oradaki kilise onlardı.

Sert boyunları, katı kalpleri ve zihin körlükleri nedeniyle ne yazık ki ALLAH'ın kilisesi olarak kendileri için olan büyük amacını gözden kaçırmışlardır. Ancak Tanrı, iyiliği ve merhametiyle "çölde ve yeryüzünde onların davranışlarına" nesilden nesile katlandı. Böylece, RAB MESİH'in yeryüzünde yaşamaya geldiği zamana kadar, birçok değişiklikle bu insanlar kilise olarak yaşamaya devam ettiler. Bütün bu zaman boyunca bu kilise, geniş bir krallığın ve hakimiyetin en görkemli vaatlerinin mirasçısı olmuştur.

MESİH'in bir insan olarak Dünya'ya geldiği dönemde, Roma'nın hakimiyeti ve gücü, o kilisenin halkını şiddetli ve acımasız bir dünyevi itaat altında tutuyordu ve onlar, vaat edilen Kurtarıcı'nın ortaya çıkmasını arzuluyorlardı. Bu Kurtarıcıya bolca vaat edilmişti ve sonunda geldi. Ancak kilisenin büyükleri dünyevi hırslarının, vaat edilen krallığın ve egemenliğin maneviyatından gözlerini gizlemesine izin vermişlerdi; halka, Roma'nın boyunduruğunu ortadan kaldıracak, onun gücünü kırarak ve seçilmiş halkın kilisesini, o zamana kadar sürdürülen şeye uygun olarak, uluslar üzerinde güç ve egemenlik konumuna yükseltecek siyasi ve dünyevi bir kurtarıcıyı beklemeyi aradı ve öğretti. uzun zamandır sizinkinin üzerindeki uluslar tarafından.

İSA halka hizmetinde ilk kez ortaya çıktığında, kilisenin bu büyükleri O'nun etrafında toplanan kalabalığı takip etti ve O'nun beklentilerini karşılayacağını umarak O'nu ilgiyle dinledi. Ancak kalabalığın ilgi ve coşkusunun "onu kral olmaya zorlamak" noktasına ulaştığını ve İsa'nın bu onuru kabul etmek veya böyle bir projeyi teşvik etmek yerine "aralarından çekildiğini" gördüklerinde. Bunda ayrıca, Roma'nın egemenliğinden kurtulma ve ulusları yüceltme yönündeki tüm iddialı umutlarının, İSA açısından tamamen boş olduğunu gördüler .

Bu zamana kadar İSA'nın halk üzerindeki etkisi o kadar geniş ve güçlü hale gelmişti ki, kilise liderleri halk üzerindeki güçlerinin hızla yok olduğunu gördüler. Dünyevi güç ve egemenlik konusundaki iddialı planlarının ve umutlarının gerçekleştiğini veya onaylandığını görmek yerine, halk arasında sahip oldukları güç ve nüfuzun büyük ölçüde zayıfladığını dehşetle gördüler; ve bu, büyük bir bilinmezlikten doğmuş, daha az şöhrete sahip bir şehirden gelen ve olsa olsa sadece bir adamdı.

kilisenin sıradan bir üyesi! Yerlerini ve onurlarını korumak için bir şeylerin hızla yapılması gerekiyordu. Ona vaaz vermemesini veya öğretmemesini emretmeyi düşünmek için açıkça çok geçti. O zamana kadar sadece kendisinin değil, kalabalıkların da bu tür yasaklara dikkat etmeyeceğini çok iyi biliyorlardı. Ancak bir çıkış yolu vardı; konumunu ve itibarını korumanın, kendisi ve halk üzerindeki iktidarını güvence altına almanın bir yolu. Kendileri ve konumları hakkındaki görüşlerinde, konumlarını ve saygınlıklarını yalnızca konumlarıyla değil, aynı zamanda kilisenin ve hatta ulusun varlığıyla da özdeş kılmak çok kolay bir şeydi. Bu konuda şu sonuca vardılar: "Onu bu şekilde bırakırsak herkes ona inanır; O zaman Romalılar gelip sadece bizim yerimizi değil, ulusun kendisini de alacaklar." Ve "O günden sonra onu öldürmeye karar verdiler." Yuhanna 11:47,53.

Ancak Roma otoritesine tabi olduklarından, herhangi bir insanı ölüme mahkûm etmek onlar için yasal değildi. Bu nedenle amaçlarını gerçekleştirmek için hükümetin veya sivil otoritenin kontrolünü ele geçirmek zorundaydılar. Böyle bir otoritenin Romalı olması önemli değildi; dünyevi her şeyden çok nefret ettikleri ve hiçbir koşulda tanıyamayacakları Roma otoritesinin de bir önemi yoktu; Kilisedeki yerlerinin, saygınlıklarının ve güçlerinin ortadan kalkması gibi korkunç bir alternatif karşısında tüm bunların unutulması gerekiyor.

Kilisede Ferisiler ve Herodianlar zıt kutuplarda duruyorlardı. Hirodes'in destekçileri oldukları için Herod'culara bu ad verilmiştir. Onlar, Yahudiye kralı olarak Hirodes'in savunucularıydı. Ancak Hirodes, yalnızca Roma'nın doğrudan atamasıyla kral olduğundan, Roma'nın gücü sayesinde kral olarak kaldı ve kendisini kral olarak korudu; Dolayısıyla Hirodes'in destekçisi ve savunucusu olmak, Roma'nın daha da destekçisi ve savunucusu olmak anlamına geliyordu.

Ferisiler kilisenin yalnızca doğru insanlarıydı. Kilisenin aşırı partisini temsil ediyorlardı. Bu itibarla onlar, kilisenin saflığının koruyucuları, ALLAH'a olan en gerçek sadakatin ve seçilmiş halkın kadim saygınlığının temsilcileriydi. Bu nedenle onlar en aşırı muhaliflerdi ve Roma'ya, Roma'dan gelen veya onunla herhangi bir bağlantısı olan her şeye karşıydılar.

Ancak Ferisiler, tamamen doğru kişiler ve en yüksek itibara sahip olanlar olarak, MESİH'e karşı en büyük düşmanlığa sahip olanlardı ve konseylerde ve O'nu yok etme planlarında başı çekiyorlardı. Ve onu ölüme gönderme amaçlarını gerçekleştirmek için, yalnızca Roma'dan oluşan laik gücün işbirliğine ihtiyaçları vardı. Bu nedenle, İSA'ya karşı amaçlarını gerçekleştirmek için, Roma'ya olan nefretlerini görmezden gelecekler ve meslekleri gereği en aşırı muhalifleri ve karşıtları oldukları Roma'nın gücünü İSA'ya karşı kullanacaklardı.

Laik gücü güvence altına almak için Roma ile arasındaki bu uçurumu aşmanın yolu, Herod'cularla ortak temalar bulmaktı. İSA'ya Ferisilerden daha az karşı çıkan Herodianlar ittifaka hazırды. Bu ittifak sayesinde siyasi parti Ferisilerle anlaşmaya varacak ve o partinin siyasi nüfuzu ve gücü dini liderlerin komutası altında olacaktı. Bu onlara, İSA'ya karşı beyan ettikleri hareketleri garanti altına almak için kullanmaları gereken askeri güç kullanımını garanti edecektir.

İttifak kuruldu ve komplo kuruldu: "Ferisiler geri çekilince, hemen Hirodes yanlılarıyla birlikte O'na karşı komplo kurdular.

canını alırdı." Markos 3:6. "Sonra Ferisiler ayrıldılar ve O'nu bir sözle nasıl şaşırtabileceklerini kendi aralarında tartıştılar. Ve O'nu herhangi bir sözle yakalayıp yakalayamayacaklarını görmek ve O'nu valinin yargı yetkisine ve otoritesine teslim etmek için, dürüst gibi görünen elçiler olan Herodianlarla birlikte öğrencileri de O'na gönderdiler. Matta 22:15,16; Luka 20:20. Ve bu vali Romalı Pilatus'tu.

Nihayet zamanı geldiğinde, Gethsemane'deki o korkunç gece yarısı, Yahuda'nın yanında "başkâhinlerden ve halkın ileri gelenlerinden kılıçlı bir kalabalık " bulunduğunda, onlara teslim edildi ve tutuklandı.

Onu kontrolleri altına alarak önce Annas'a götürdüler. Annas O'nu Kayafa'ya, Kayafa da Roma valisi Pilatus'a gönderdi. Pilatus O'nu Hirodes'e gönderdi; o da "muhafızlarıyla birlikte" O'nu hiçe indirdi ve O'nunla alay ederek göz kamaştırıcı bir giysi giydirerek O'nu tekrar Pilatus'a gönderdi. Ve Pilatus O'nu serbest bırakmak istediğinde, onlar, Pilatus'un Roma'ya olan sadakatinin bile ötesinde, Sezar ve Roma'ya olan nihai siyasi sadakatlerini yayınladılar. "Doğru'yu serbest bırakırsanız Sezar'ın dostu olmazsınız; Kendini kral yapan herkes Sezar'a karşıdır."

Pilatus son çağrıda bulundu: "Kralınızı çarmıha mı gereyim?" yalnızca yanıt olarak ALLAH'ı nihai olarak terk ettiğini ve Roma ile daha tam bir birleştiğini belirten anlamlı sözleri elde etmek için. "Sezar'dan başka kralımız yok" "Onu çarmıha ger! Onu çarmıha ger!" "Yüksek sesle bağırarak onu çarmıha gerilmeye zorladılar. Ve çığlıkları galip geldi."

Böylece evrenin tüm tarihindeki en korkunç suç işlendi; ve bu, devlet ile kilisenin birliği sayesinde mümkün oldu; laik gücü kontrol eden kilise, bu gücü kendi kötü iradesini ve amacını gerçekleştirmek için kullanıyor.

Bu korkunç gerçek tek başına, sürekli ve sonsuz bir laneti garanti altına almak ve tüm benzer bağlantıları sonsuza kadar ebedi bir rezilliğe sürüklemek için yeterlidir. Verilen ilk fırsatta böyle bir kayıt varken, tam da bu devlet ve kilise birliği meselesinin -laik gücü kontrol eden kilisenin- insanlara ve uluslara dünyanın neresinde olursa olsun en büyük laneti kanıtlamış olması ve asla kanıtlamaması hiç de garip değil. Her zaman bulunması dileğiyle.

Böylece "seküler gücün kiliseye şeytani bir hediye olduğu kanıtlandı."

4. BÖLÜM

HER KONUDA DİN ÖZGÜRLÜĞÜ KİLİSİNİN KENDİSİ HAKKINDA

Hiçbir monarşik hükümetin herhangi bir dini ibadeti dayatma hakkına sahip olmadığını gördük; ve böyle bir güç bunu yaptığında dinde bireysellik hakkının üstün olduğunu ve hükümdarın sözünün değişmesi gerektiğini söylüyor.

Ayrıca, hukukun üstün olduğu hiçbir hükümetin, krallığın mevzuatına dini kapsayan herhangi bir yasa, kararname veya hükmü ekleme hakkına sahip olmadığını da görüyoruz; böyle bir şey yapıldığında dinde bireysellik hakkının üstün ve ALLAH katında masumiyetin devam ettiğini,

Bu tür yasalara saygısızlık edenlerde hükümet, yasa ve toplum önünde suçluluktan mükemmel bir muafiyet bulunur.

Kilisenin, iradesinin yerine getirilmesi veya amaçlarının ilerletilmesi için sivil gücü kontrol etme hakkına sahip olmadığını görüyoruz; ve bunu yaptığında son derece adaletsiz bir bağlantı kurulur; Böyle bir kilisenin elinde şeytani bir güç vardır ve dinde bireysellik hakkı hâlâ üstündür ve özgürce kullanılmalıdır.

İnsanın dinde hakimiyetinin arandığı başka bir kombinasyon daha vardır; bu kilisenin kendisiyle ilgilidir ; üyeliğiyle ilgili olarak kiliseyle. Ve bu konuda, ister prensipte ister dikkate değer deneyime dayalı olgularda olsun, Kutsal Yazılar bu konuda sunulan diğer örneklerden daha az açık değildir.

İsrail'in Mısır'dan kurtarıldığında çöldeki ve daha sonra Kenan diyarındaki ilk kilise olduğu zaten bildirilmişti ; ve bu aynı İsrail, MESİH'in yeryüzünde olduğu günlerde, her ne kadar ruh ve öz açısından onlar için ilahi idealin çok gerisinde olsa da, yine de aslında hâlâ doğrudan kökenden gelen kilisedir.

Bu kilisenin resmi organizasyonu da doğrudan köken olarak hâlâ aynıydı. Rahiplik -başkâhinler ve başkâhinler- sırasıyla ve sırayla, RAB'bin çölde Musa aracılığıyla kurduğu düzenin doğrudan devamıydı. Kilisenin resmi konseyi olan Sanhedrin de fikir ve biçim olarak RAB'bin Musa aracılığıyla çölde atadığı yetmiş ihtiyarın soyundan geliyordu. Böylece, MESİH'in yeryüzündeki günlerinde, İsrail'in tüm teşkilatı -kâhinlik ve büyük kurul- şekillenmişti ve aslında doğrudan RAB'bin Musa aracılığıyla çölde kurduğu ilahi teşkilatın soyundan geliyordu; ve bu gerçekten de çöldeki kilisenin soyundan geliyordu.

RAB'bin havarileri ve İSA'nın ilk öğrencilerinin hepsi istisnasız bu kilisenin üyeleri idi. O kilisenin hizmet ve ibadetlerine diğerleriyle eşit şekilde katıldılar. Onlar da diğerleriyle birlikte tapınağa belirli saatlerde ibadet etmek için gidip geliyorlardı; ve tapınakta öğretildi. Elçilerin İşleri 2:46; 3:1; 5:12. Halk da bunun böyle olmasına sevindi ve ALLAH'ın rızası büyük ölçüde hepsinin üzerindeydi.

Ancak bu havariler ve öğrenciler bir şeyler öğrenmişlerdi ve kilisedeki seçkinlerin bilmediği ve tanıyamayacağı ilahi gerçeği biliyorlardı; ve bunu bilerek bunu ilan edeceklerdi. Bu nedenle, İSA'yı, dirilişi ve O'nun aracılığıyla kurtuluşu vaaz ettiler ve başka bir yol olmadığını - kilisenin resmi düzeni ve teşkilatının " şimdi hain ve katil olduğu" aynı İSA'yı vaaz ettiler. Dolayısıyla kilisenin bu resmi düzeni ve organizasyonu, kilisenin bu bireysel üyelerinin gerçek olduğunu bildikleri gerçeği vaaz etmemeleri veya öğretmemeleri gerektiğine karar verme görevini ve ayrıcalığını üstlendi.

Bu anlamda, tapınağın rahipleri ve yetkilileri, dua vaktinde tapınağa gittikleri sırada Petrus ve Yuhanna'yı tutuklayıp hapse atmışlar ve felçli adam, İsa'nın ismine iman sayesinde iyileşmişti ve Petrus orada hayranlıkla toplanan insanlara vaaz vermişti. Ertesi sabah, kilisenin tüm düzeni ve resmi teşkilatı -yöneticiler, yetmiş ihtiyar, yazıcılar, rahipler ve başkâhin- bir araya toplanıp Petrus'u ve

Yahya onları aralarına yerleştirdi ve onlara hangi yetkiyle vaaz ettiklerini sordu: "Bunu hangi güçle ya da kimin adına yaptınız?"

Bunun üzerine Petrus "KUTSAL RUH ile dolmuştur" diye cevap verdi. Toplantıdaki herkes, kilisenin bu iki okuma yazma bilmeyen üyesinin, bu resmi ve soylu kurumun huzurundaki cesaretine "şaşırdı" ; "İSA ile birlikte olduklarını anladılar". Pedro ve João, üyeleri "kendi aralarında iştişare ederken" konseyden kovuldu .

Konferansta řu kararı aldılar: "Bu ismi artık kimseye söylememeleri için onları tehdit edelim". Daha sonra Petrus ve Yuhanna'yı çağırıldılar ve "onlara kesinlikle İSA adına konuşmalarını ve öğretmemelerini emrettiler." Fakat Petrus ve Yuhanna hemen karşılık verdiler: "ALLAH'ın gözünde ALLAH'ı değil de seni dinlemenin doğru olup olmadığına karar ver; çünkü gördüğümüz ve duyduğumuz şeylerden bahsetmeden edemiyoruz." Bu kadar kolay verilen cevapta, o topluluğa öyle geldi ki, bu sıradan ve okuma yazma bilmeyen adamlar -

Kilise üyelerinin yüzde 10'u aslında kendileri gibi bireylerin ALLAH tarafından eğitilip doğrudan ALLAH'tan öğrenmelerinin mümkün olduğu izlenimini veriyordu ki, kilisenin yüksek memurları ve iyi eğitimli adamlarından oluşan bu meclisin tamamı habersizdi. ; ve konseyin emrine hiç aldırış etmeyeceklerini, konseyin söylediği veya yapacağı her şeye aldırış etmeden devam edeceklerini söylediler. Ve oldukça açık bir şekilde, konseyin görüşüne göre , böyle bir hareket tarzı yalnızca her kişinin kendi adına sorumlu olacağına, "tüm düzeni ve otoriteyi altüst edecek" bireysel bağımsızlığı temsil edecektir.

Bunun gibi insanlardan memurlara ve bunun gibi onurlu bir şirkete ne büyük bir tepki; Sıradan insanlardan bu yüce toplantıya ne büyük bir tepki; bireysel kilise üyelerinden, onlarca yıldır kilise teşkilatına ilahi olarak atanan en yüce memurlar ve emirler olanların oluşturduğu düzenli toplantıya; bu yetkililer tarafından küstahlıktan ve kilisedeki tüm düzen ve organizasyonun yıkılmasından başka bir şey olarak görülemezdi.

Ancak konsey onların ağır tehdit altında kalmasına izin verdi. artık bu şekilde öğretmemeli.

Ayrılmalarına izin verilen Petrus ve Yuhanna, arkadaşlık etmeye gittiler ve "başkâhinlerin ve ihtiyarların kendilerine ne kadar çok şey söylediğini onlara anlattılar." Ve diğer herkes, en ufak bir saygı veya korku göstermek yerine, yalnızca Petrus ve Yuhanna'nın yaptıklarını kararlı bir şekilde onaylamakla kalmadı, aynı zamanda Tanrı'ya "oybirliğiyle" teşekkür edip övdüklerinden ve O'ndan kendilerinden gelen tehditlere bakmasını isteyerek ve O'ndan gelen tehditlere bakmasını isteyerek çok mutlu oldular. "Sözünüzü tüm cesaretle" ilan etmelerine izin verdi . Ve ALLAH onların Hıristiyan kararlılığına şahit oldu ve "toplandıkları yer sarsıldı; Hepsi KUTSAL RUH'la doldular ve ALLAH'ın sözünü cesaretle duyurdular." "Ve RAB ile birleşen erkek ve kadın imanlıların sayısı giderek arttı."

Kilisenin "otoritesine" karşı bu açık itaatsizliğin , "yerleşik düzen ve örgütlenmeye karşı bu cüretkar saygısızlığın" devam etmesine izin verilemezdi. Bu nedenle havariler daha sonra tutuklandı ve hapsedildi; "Fakat başkâhin ve onunla birlikte olanların hepsi, yani Sadukiler mezhebi ayaklanınca kıskandılar ve elçileri yakalayıp halka açık hapishaneye attılar."

Ama işte, "Gece RAB'bin bir meleği hapishanenin kapılarını açtı ve onları dışarı çıkararak onlara şöyle dedi: Gidin, tapınağa gidin, insanlara bu Yaşamın tüm sözlerini anlatın. Bunu duyunca, gün ağarmaz tapınağa girip öğretmeye başladılar."

Aynı sabah başkâhin ve onunla birlikte olanlar, "Sanhedrin'i ve İsrailoğullarının tüm senatosunu çağırıldılar ve onların hapishaneden alınmaları için gönderdiler"; böylece havariler, herkes hakkında hesap vermek üzere önlerine getirilebilirler. bu: kilisede "itaatsizlik", "irtidat" ve "örgütlü çalışmaya muhalefet" . Haberciler geri döndüler ve hapishanenin güvenli bir şekilde kapatıldığını ve nöbetçilerin görev yerlerinde bulunduğunu, ancak tutuklulardan hiçbirinin orada olmadığını bildirdiler. Ancak Sanhedrin üyeleri tüm bunların anlamına hayret ederken, biri gelip adamların "tapınakta halka öğrettiğini" söyledi.

Memurlar onları yeniden tutuklamak üzere gönderildi ve Sanhedrin'in huzuruna çıkarıldılar. Başkâhin onlara şunu sordu: "Size bu adla öğretmemenizi açıkça emretmiştik, ama siz Yeruşalim'i öğretinizle doldurdunuz."

Elçiler daha önce yaptıkları gibi karşılık verdiler: "İnsanlardan çok ALLAH'a itaat etmeliyiz. Atalarımızın Tanrısı, sizin ağaca asarak öldürdüğünüz İsa'yı diriltti. Ancak ALLAH İsrail'e tövbe ve günahların bağışlanmasını sağlamak için sağ eliyle O'nu Prens ve Kurtarıcı mertebesine yükseltti. Artık biz bu gerçeklerin şahidiyiz, ALLAH'ın kendisine verenlere verdiği KUTSAL RUH da öyle.

itaat etmek."

Yasak tutumdaki bu cesur ısrarla karşı karşıya kalan Sanhedrin üyeleri "onları öldürmek istediler". Ancak bu konseyin üyeleri Gamaliel tarafından bu tür aşırı eylemlerden caydırıldı. Ancak havariler tekrar çağırıldı ve "onları kırbaçladılar" ve tekrar "İSA adına konuşmamaları" emredildi ve sonra serbest bırakıldılar.

Havariler konseyin huzurundan ayrıldılar. Ancak konsey tarafından ya da yaptıklarından dolayı korkutulmak ya da boyun eğdirilmek yerine, gördükleri ve bildikleri şeyleri öğrettikleri için resmi kilise teşkilatı tarafından kırbaçlanmaya ya da başka türlü eziyetlere maruz kalmaya layık görüldükleri için bir kez daha mutlu oldular. gerçek. doğru. Ve Sanhedrin üyelerinin, onlara bu şekilde davranan ve onlara vaaz ettikleri ve öğrettikleri şeyleri hiçbir şekilde vaaz etmemelerini defalarca emreden resmi dini organizasyonun bileşenleri olmalarına rağmen, "her gün tapınakta ve evden eve yerleşmek" için "öğretmeyi ve MESİH İSA'yı vaaz etmeyi" bırakmadılar .

Böylece, TANRI'nın yönetimindeki dikkate değer deneyimlerin açık gerçekleri, her şeyden önce herhangi bir kilisenin rahiplik, konsey veya idaresinin resmi makamlarının, dinde, inançta ve öğretimde bireysellik hakkının en üstün düzeyde kaldığını göstermektedir . Kutsal metinlerdeki bu tartışılmaz anlatımla, hiçbir kilise meclisinin ya da konseyinin, ne öğretmesi ya da vaaz etmesi gerektiği konusunda herhangi bir kişiye, hatta kilise üyeliğine bile emir verme ya da sorgulama yetkisi ya da hakkı olmadığı kanıtlanmıştır. (1)

(1) Davranışla ilgili olarak , herhangi bir üyenin 'ihlal' veya 'kusur' durumlarında, kiliseye tam olarak nasıl ilerleyeceği konusunda ilahi talimat ve talimat verilir; ve bu söze harfiyen, ruhen ve sadakatle uyulmalıdır.

Bireyi 'kazanmak' ve 'yeniden canlandırmak' için uysallık ruhu; asla yargılamamak, kınamamak veya bir kenara atılmamak. Ancak inanç söz konusu olduğunda, kilisenin hiçbir ilahi talimatı yoktur ve dolayısıyla herhangi bir prosedür hakkı yoktur - 'sizin inancınız üzerinde egemenlik kurduğumuzdan değil'; 'İnancın var mı? ALLAH'ın huzurunda kendinize alın; 'İmanın yazarı ve tamamlayıcısı İSA'ya bakış'".

Bu vakadan ilham alan kayıt şunu gösteriyor:

1. Nebuchadnezzar ve üç İbrani'nin durumunda olduğu gibi, hiçbir hükümdarın dinle ilgili herhangi bir konuda emir verme hakkına sahip olamayacağı ilahi olarak gösterilmiştir.

2. Med-Pers hukuku ve hükümeti örneğinde olduğu gibi, hiçbir hükümetin dinle ilgili herhangi bir yasa koyma hakkına sahip olamayacağı ilahi olarak gösterilmiştir;

3. İsrail kilisesinin MESİH'e karşı davasında olduğu gibi, hiçbir kilise makamının hiçbir zaman fayda sağlayamayacağı ilahi olarak gösterilmiştir.

sivil gücün iradesini hayata geçirmesi veya niyetlerini desteklemesi;

4. İsrail Kilisesi'nin RAB'bin havarilerine ve öğrencilerine karşı olan bu durumunda olduğu gibi, hiçbir kilisenin, hiçbir konseyin, komisyonun veya başka bir organın veya memurlar birliğinin veya

diğerleri, kendi topluluklarının herhangi bir üyesinin neye inanması veya inanmaması gerektiği veya ne öğretip öğretmeyeceği ile ilgili herhangi bir konuda ne yapması gerektiğini dikte etme hakkına asla sahip olmayabilir.

Kutsal Yazılarda sunulan dört vaka tamamen paraleldir; her durumda, dinde hakimiyet kurma girişiminde bulunan güce, göklerin Tanrısı tarafından doğrudan karşı çıkılmış ve açığa çıkarılmış ve böylece ilahi olarak "kesinlikle yanlış" olduğu gösterilmiş ve her durumda dinde bireysellik hakkının ebedi olarak doğru olduğu ilahi olarak gösterilmiştir. .

Dört durumun her birinde ayrı bir ilke söz konusu ve örneklendirilmiştir: dördüncüsü, önceki üçünün her birinden daha az değildir. Nebuchadnezzar'ın tapınmayı talep etmekte ne kadar hatalı olduğu kadar; tıpkı Med-Pers kanununun ibadeti yasaklamakta yanlış olduğu kadar; İsrail kilisesinin, RAB İSA'ya karşı iradesini yerine getirmek için sivil gücü kullanmakta ne kadar hatalı olduğu kadar; aynı kilisenin, kilisenin herhangi bir üyesinin RAB İSA'dan ve ALLAH'IN RUHU aracılığıyla bildikleri gerçeği öğretmesini veya vaaz etmesini yasaklamakta hatalı olduğu gibi.

Nebuchadnezzar'ın durumunda ise prensip, hiçbir hükümdarın meşru bir şekilde o hükümdar gibi davranamayacağıdır. Medler ve Persler hukuku söz konusu olduğunda prensip, hiçbir yasanın meşru olarak bu yasaya benzemeyeceğidir.

Dini örgütün MESİH'e karşı sivil güç kullanması durumunda, prensip şudur: hiçbir kilise ve hiçbir dini düzen veya örgüt, hiçbir biçimde sivil gücü kullanamaz; İsrail Kilisesi'nin havarilere karşı durumunda olduğu gibi, prensip şudur ki, hiçbir kilise, hiçbir dini düzen, örgüt veya dini kuruluş, o kilisenin resmi makamına benzer bir şekilde hareket edemez.

HAYIR; Gamaliel'in o günkü dini yönetime tavsiyesi doğrudur ve daimi olarak doğrudur ve her komisyona, konseye, dini yönetime sonsuza kadar verilen ilahi talimattır: "Onları bırakın." Eğer bu vaaz ya da bu iş insanlardan geliyorsa yok olacak; ama ALLAH'tan ise hiçbir şey yapılamaz

onu yok edebilirsin; o zaman onu ne kadar yok etmek isterseniz isteyin, yalnızca ALLAH'a karşı savaştığınızı anlayacaksınız. Bu yön ALLAH'ın etki alanındadır.

Yalnızca Sizin yetki alanınıza tabidir. Onu orada bırakın ve O'na güvenin ve kendiniz için O'na hizmet edin; ve bırakın diğerleri de aynısını diledikleri gibi yapsınlar.

Bu aynı zamanda apaçık bir gerçek olarak da yeterince açıktır. Peki

KUTSAL RUH her bireye onu "tüm hakikate" yönlendirmesi için verilmiştir . ALLAH'ın hakikati sonsuz ve ebedidir. Bu nedenle, Hıristiyan'ın yönlendirilmesi gereken hakikatin hâlâ sonsuzluğu ve sonsuzluğu olduğu her zaman doğru olacaktır. Eşyanın tabiatında sonsuz ve ezeli RUH'tan başkasının kimseyi ALLAH'a veya ALLAH'ın hakikatine yönlendirmesi imkansızdır. Dolayısıyla her ruhun, hakikatin bu sonsuzluğu ve sonsuzluğunda sonsuz ve ezeli RUH'un rehberliğinde sonsuz ve ebediyen özgür olması gerekir.

Bundan daha fazlasını söylemek, yalnızca ALLAH hakikatini sınırlamak, hakikat ve ALLAH bilgisinde aklın ilerleyişini sınırlamaktır; her türlü ilerleme ihtimalini frenlemektir. Eğer İsrail kilisesinin benimsediği prensip kabul edilseydi ve RAB'bin havarileri ve öğrencileri tarafından onun emirlerine uyulsaydı, insanlığın ve dünyanın bugünkü durumunu bir düşünün! Ancak bundan daha fazlasını söylemenin nihai haksızlığı, sonsuz RUH'un yerine sadece bir insan mahkemesini tanıması, onaylaması ve kurması ve günahkar insanlardan oluşan bir bedene, sonsuz ve ebedi Ruh'un ayrıcalığını giydirmesidir. tüm gerçeğe rehberlik eder.

Ancak tüm bunlar gerçeğin tezahürü olduğu kadar, apostolik dönemin sonundan bu saate kadar, dünyada tek bir dini "örgüt" veya mezhebin bulunmadığı ve şu anda da olmadığı da acı bir gerçektir. Yahudi kilisesinin havariler konusunda yaptığıyla aynı prensibi benimsemeyen, aynı tutumu benimseyen ve aynı şeyi yapan dünya. Ve bugün dünyada, ortaya çıkan son mezhep de dahil olmak üzere, mezhebin her bir üyesinin hakikatte ALLAH'IN RUHU tarafından yönlendirilme ve öğretiliş özgürlüğü hakkını herhangi bir biçimde tanıyan hiçbir mezhep yoktur. ve mezhep yetkililerinin bilmediği veya yüzleşmemeyi tercih ettiği gerçeğin vaaz edilmesi . Ve herhangi bir üye bu şekilde yönlendirildiğinde ve RUH ve TANRI Sözü aracılığıyla bildiği gerçeği öğrettiğinde ve vaaz ettiğinde, mezhep makamı derhal uyanır ve onun mekanizması, ruhun kendisinde ve aynı şekilde harekete geçer. Yahudi kilisesinin ofisi ve mekanizması nedeniyle bu isimde ders vermesi veya vaaz vermesi yasaktır. Ve eğer havarilerin yaptığı gibi, bu eylemi ve emri göz ardı ederse ve başarısız olmamayı seçerse

İSA'ya gerçeği ve bildiği şekilde öğretip vaaz ederse, o da tıpkı havariler gibi zulüm görür ve kovulur.(2)

(2) Onu havralardan kovacaklar; evet, isteyen zamanı gelecek
Seni öldüren, ALLAH'a hizmet ettiğini sanıyor. Yuhanna 16:2.

Dünyada 365 ve daha fazla mezhebin bulunmasının tek nedeni de tam olarak budur.

Peki bu kötülüğün sonu gelmeyecek mi? Hıristiyanlar arasında, bireysellik hakkı ve inanç ve inanç özgürlüğüne ilişkin temel Hıristiyan ilkesinin tanınacağı bir gün veya zaman gelecektir veya hiçbir zaman gelmeyecektir.

ilahi hakikate doğru yön? Bir gün dünyada KUTSAL RUH'un tüm hakikatte rehber olduğunu anlayacak, o RUH'un liderlik etme hakkını ve özgürlüğünü tanıyacak, her Hıristiyanın bu hakikat RUHU tarafından tüm hakikate yönlendirilme hakkını ve özgürlüğünü tanıyacak ve her Hristiyanın bu hakikat RUHU aracılığıyla her türlü hakikati benimseme, öğretme ve vaaz etme özgürlüğünü tanıyacaktır. , yönlendirilebilir mi?

Böyle bir şeyin teyit edilmesinin zamanı gelmedi mi? Hıristiyan ilkesinin tanınmasının, Hıristiyanlar arasında böyle bir durumun hakim olmasının zamanı gelmedi mi?

Dünya bile hükümdarın ve otokratın dinde bireysellik ve özgürlük hakkını tam ve kusursuz olarak tanınması gerektiği ilkesini öğrenmiştir.

Hatta dünya , hukukun dinde bireysellik ve özgürlük hakkını tam ve eksiksiz olarak tanınması gerektiğini öğrendi .

Hatta dünya , kilisenin kendi iradesini hakim kılmak için sivil gücü kontrol etmemesi gerektiğini , ikna alanında tam ve kusursuz hakkı tanınması ve dolayısıyla bireysellik ve özgürlük hakkının özgür ve kusursuzunu tanınması gerektiğini öğrenmiştir. Ve şimdi kilisenin kendisi , özgür ve mükemmel bireysellik hakkını ve inançta, Ruh'ta ve hakikatte özgürlük tanınması gerektiğini asla öğrenemeyecek mi olmalı ? Hıristiyan kilisesinin kendi kökeninin ve varoluşunun temel ilkesini kusursuz gerçekliği içinde tanımayı öğrenmesinin zamanı gelmedi mi ? Ve eğer hiçbir mezhebin kendi kökenine ve varoluşuna ilişkin bu temel prensibi öğrenmemesi veya tanımaması durumunda, o zaman bireysel Hıristiyanların her yerde Hıristiyanlar olarak kendi kökenleri ve varoluşlarının bu temel ilkesini tanımaları ve sürekli olarak uygulamalarının zamanı iki kat daha yüksek değil mi? Hıristiyan kilisesinin kökeni ve varlığının temel ilkesinin yanı sıra?

İşte böyle olacak. Bireyselliğin ve özgürlüğün ALLAH'ı, çağlar boyunca harikulade bir şekilde ve sürekli olarak açıklığa kavuşturmak ve sürdürmek için çalıştığı ilahi ilkenin ve bireysellik hakkının ve inanç ve hakikatteki özgürlük hakkının, sonsuza kadar karşı çıkılmasına ve baskı altına alınmasına izin vermeyecektir. ve Hıristiyan kilisesi ve Hıristiyan halk tarafından yeterince temsil edilmiyor. Hayır, bu gerçek, bu muhteşem gerçek, Hıristiyan kilisesinin ve Hıristiyanlığın varlığının temel ve taçlandırıcı gerçeği olan bu ilahi gerçek, dünyada ve dünyada hâlâ galip gelecek ve kendi ilahi yerini sonsuza kadar koruyacaktır. kilise. Hıristiyan dininin ve kilisesinin bu ilahi ve temel gerçeğini benimseyen kişiler, başlangıçta dünyadaki gerçek Hıristiyan kilisesi oldukları gibi şimdi ve sonsuza kadar kendileri olacaklar ve uğruna kendini feda eden MESİH'in "görmekli kilisesini" oluşturacaklar. Kiliseyi "sözle suyla yıkayarak kutsallaştıracak ve arındıracak"; öyle ki, görmekli görünümünde kendisine "lekesi, kırıksıklığı ya da benzeri bir şeyi olmayan, ama kutsal ve kusursuz, görmekli bir kilise" sunabilsin. " .

Çünkü İsrail Kilisesi'nin havarilere karşı tüm bu tarihi boyunca, her Hıristiyan tarafından en ciddi şekilde dikkate alınmaya değer bir gerçek, aşkın bir önemle hüküm sürmektedir; bu gerçek şudur:

O zamana kadar RAB tarafından çağrılan ve korunan gerçek kilise, daha sonra gerçek kilise olmaktan çıktı.

tamamen; ve o kilisenin küçümsediği, yasakladığı, zulmettiği ve kovduğu şey, kendi içinde gerçek kilise haline geldi.

Ve bu her zaman böyle olmuştur. Yuhanna 9:34-38.

BÖLÜM 5

DİN ÖZGÜRLÜĞÜ BİREYLER ARASINDA

Kutsal Yazılar, dindeki ilahi bireysellik hakkının, otokratik monarşinin varlığında en üstün görüldüğünü açıkça ortaya koyar; herhangi bir hükümetin herhangi bir kararnamesi, tüzüğü veya yasasının huzurunda; sivil gücün kontrolünde olan kilisenin huzurunda; ve kilisenin kendi huzurunda, hatta onun üyeleri arasında bile.

Yalnızca tek bir olası ilişki vardır; bireyden bireye olan ilişki. Ancak, hiçbir otokrasinin, hiçbir meşru hükümetin, sivil gücü kontrol eden hiçbir kilisenin ve kendi mensubu olduğu çevredeki hiçbir kilisenin, hiçbir otoriteye, yargı yetkisine veya hakka sahip olmadığı ALLAH'ın Sözü'nden açık ve olumlu bir şekilde ortaya çıktığında, Dini konularda bireyin üstün ve mutlak hakkı bulunduğu takdirde, hiçbir bireyin bir başkası üzerinde dini konularda hiçbir yetki, yargı ve hak sahibi olamayacağı kesindir .

Bu kendi içinde açık olmakla birlikte, bu konu ve bu konunun diğer aşamalarının her biri hakkında en azından Kutsal Yazılardan bir şeyler incelemek iyi olacaktır.

İman, ALLAH'ın armağanıdır ve bireye İSA MESİH, imanının hem Yazarı hem de Tamamlayıcısıdır. Dolayısıyla dinin hayati unsuru olan inancın uygulanması konusunda MESİH'ten başka hiç kimsenin adalet açısından hiçbir yetkiye, yargı yetkisine veya hakka asla sahip olamayacağı işin doğasında vardır. MESİH, imanının hem Yazarı hem de Tamamlayıcısı olduğundan, imanla ve bunun yani dinin uygulanmasıyla ilgili her şeyde tek egemenlik ve yargı yetkisi yalnızca O'na aittir.

Kutsal Yazıların dediği gibi, "sahip olduğunuz iman, Tanrı'nın önünde kendinize alın". Romalılar 14:22. İman, TANRI'nın armağanı olduğundan ve onun Yazarı ve Tamamlayıcısı MESİH olduğundan, MESİH'te hiç kimsenin TANRI'dan başka bir şey borçlu olması imkansızdır; inanç veya dinin uygulanmasıyla ilgili konularda herhangi bir sorumluluk. Bu, dinde tam bireyselliğin temeli ve garantisidir.

Bu nedenle, ALLAH'ın Sözü bireysel inanlılar için sonsuza kadar yazılı kalır. "İmanı zayıf olanları hoş karşılarım ama fikir tartışmak için değil"; şüpheli düşüncelerinizi yargılamamak; ne de şüpheleri durdurur; ne onu "yargılamak" , ne de "hor görmek". Romalılar 14:1-3.

Lütfen, hiçbir Hıristiyanın bir başkasını "tartışamayacağı" veya "karar veremeyeceği" veya "yargılamayacağı" veya "küçümsemeyeceği" için ilahi olarak verilen nedenin "TANRI'nın memnuniyetle karşıladığı" olduğunu sonsuza kadar dikkate alın ve sonsuza kadar kabul edin.

"ALLAH onu kabul etti", dolayısıyla bunu da "hoş geldiniz" .

İmanından dolayı "ALLAH onu kabul etti" , dolayısıyla imanından dolayı da "hoş geldin" .

"İmanı zayıf" olmasına rağmen , TANRI "onu memnuniyetle karşıladı"; dolayısıyla "imanı zayıf" olsa bile hidayet "onu hoş karşıla"dır.

Onun "imanı zayıf" olmasına rağmen zayıf olduğu şey " imanıdır" . Ve bu imanla ve bu iman sayesinde kurtulur. Bu iman, ALLAH'ın ruhu kurtarmak için verdiği bir armağandır; Ve her kim bu imana sahipse, ne kadar zayıf olursa olsun, iman yoluyla olan ALLAH'ın kurtuluşuna sahiptir. Bu inancın Yazarı ve Bitiricisi İSA MESİH'tir ve bu inançta olan her kimse, ruhun ebedi kurtuluşu için bu inancın kutsanmış işini tamamlamak üzere kendisinde çalışan MESİH vardır. Bireyin bu inancı , onu veren ALLAH'a ve onun Yazarı ve Bitiricisi olan MESİH'e karşı sürdürmesi gerekir . İman, ona sahip olan MESİH aracılığıyla TANRI'nın bir armağanı olduğundan, yalnızca TANRI'ya aittir .

MESİH; ve bu inançla sizin sorumluluğunuz yalnızca MESİH'teki TANRI'ya karşıdır.

Bu nedenle "imanı zayıf olanı hoş karşılayın... çünkü ALLAH onu hoş karşılamıştır ". TANRI, İmanın Yazarı ve Tamamlayıcısı olan MESİH aracılığıyla "iman" veren kişi olduğundan , "iman eden" her kişinin sorumluluğu MESİH'te ALLAH'a karşıdır. Bu nedenle, "imanı zayıf olanı hoş karşılayın, ancak görüşlerinizi tartışmayın", onu küçümsemeyin veya yargılamayın, çünkü ALLAH onu imanla kabul etmiştir ve imanda o sadece ALLAH'a karşı sorumludur, "sen kimsin ki? başkasının hizmetkarını mı yargılayacaksın?" 4. Ayet: Bir adamın hizmetkarı olsa bile adalette bu mümkün değildir ; Üstelik ALLAH'ın kulu olduğunda, ALLAH tarafından "imanla" kabul edilip kabul edildiğinde.

Ve ALLAH , sizin ve benim almadığımız, sizin ve benim desteklemeyeceğimiz ve desteklemeye çalışmayacağımız kişiyi " imanda" destekleyip üstün kıldığında , o kişi ALLAH katında "imanda" tamamen güvende olur. Ve "zayıf" olmasına rağmen TANRI, kendisini verenin ve Yazar ve Bitirici olan MESİH'in "imanla " karşıladığı imanla onu destekleyebilir ve Kendi başına "ayakta durmasını" sağlayabilir. Bana ve size gelince, bütün bu meselede, "ayakta duran düşmemeye dikkat etsin."

Dini mahiyetteki konularda insanın mükemmel bireyselliğini ortaya koyan bir diğer husus, daha önce bahsedilen sözlerin hemen ardından gelir: "Gün ile gündüzü birbirinden ayırır; diğerleri her gün aynı şekilde yargılıyor. Herkesin kendi kafasında iyi tanımlanmış bir fikri vardır." Ayet 5.

Bu pasaj tüm günlerin aynı olduğunu söylemiyor; ama sadece bazıları "gün ile gün arasında fark yaratıyor". Kutsal Yazılar, tüm günlerin eşit yaratılmadığı gerçeği konusunda son derece açıktır; ALLAH'ın özel olarak kendisine ait kıldığı ve insanın sonsuz iyiliği için diğer günlerden ayırdığı bir gün vardır. Bu gün "Tanrınız RAB'bin Şabat Günü"dür.

Bu, bu güne uyulması veya uyulmaması konusunda ALLAH'ın Sözü'nde doğru olsa da, RAB'bin Sözü açıkça şunu belirtir: "Herkesin kendi zihninde iyi tanımlanmış bir fikri olmalıdır . "

Bu açıklamasında dinde bireyselliğin mükemmel üstünlüğünü ve mutlak hakkını bir kez daha teyit etmektedir.

Ve bu arada, bu madde bugünlerde gündemde olan bir konuya değiniyor: Dinlenme gününün zorunlu olarak kutlanması meselesi. Ancak bir günün kutlanması veya değerlendirilmesiyle ilgili her konuda, ALLAH'ın tüm insanlara söylediği Söz şudur: "Herkesin kendi zihninde iyi tanımlanmış bir görüşü olsun. Kim gündüzü gündüzden ayırırsa, bunu RAB için yapmış olur."

RAB için dikkate alınmayan ve kutlanmayan herhangi bir gün, gerçekten dikkate alınmaz ve kutlanmaz; çünkü o zaman bunda gerçekten dikkate alınacak hiçbir şey yoktur. Günü seçen, ayıran ve bir kenara bırakan ALLAH'tır. Dolayısıyla günün tutulması ALLAH'a aittir; iman ve vicdan bakımından yalnızca ALLAH ile birey arasında kalır. Bu nedenle kanunların, kanunların, polislerin, mahkemelerin, zulümlerin dayattığı herhangi bir dinlenme gününün gözetilmesi, öncelikle ALLAH'ın yetkisine ve bireyin inanç ve vicdan alanına doğrudan bir saldırıdır. ; ve ikinci durumda, bu günün kutlanması bile değildir ve hiçbir zaman da olamaz çünkü zihinde ikna değildir.

ALLAH, kendi seçilmiş ve kutsanmış gününü belirlemiştir; bu doğru. Tüm insanları kendisini gözlemlemeye çağırıyor, bu da doğru. Ancak bu günün kutlanmasında veya değerlendirilmesinde ALLAH'ın Sözü, bunun tamamen bireysel bir konu olduğunu açıkça ortaya koymaktadır: "Herkesin kendi zihninde iyi tanımlanmış bir görüşü olmalıdır." Bir kişi zihninde tam olarak ikna olmadığında ve bu nedenle RAB'bin gününü kutlamadığında, bu konuda onun sorumluluğu yalnızca ALLAH'a aittir, herhangi bir insana, herhangi bir insan topluluğuna veya herhangi bir yasaya karşı değil. veya hükümet veya dünya üzerindeki güç.

Bu maddenin ardından, dinde mükemmel bireyselliğin tanınması için yapılan bir çağrı yer almaktadır; bu, MESİH ve TANRI'nın yargısının korkunç gerçeği göz önünde bulundurularak yapılır. Bu itiraz şu şekilde ifade edilmektedir: "Peki neden kardeşinizi yargılıyorsunuz? ve sen, neden seninkini küçümsüyorsun? çünkü hepimiz ALLAH'ın yargı kürsüsü huzuruna çıkacağız. Yazıldığı gibi: Varlığım hakkı için diyor RAB, önümde herkes diz çökecek, her dil Tanrı'ya şükredecek." 10, 11. ayetler.

Her birimiz, orada onun tarafından yargılanmak üzere MESİH ve TANRI'nın yargı kürsüsü önüne çıkmalıyız. O halde, birimizin din ile ilgili konularda bir başkası veya hepimiz tarafından yargılanmaya çağırılması adaletle nasıl mümkün olabilir? Yani, MESİH'in yargı kürsüsü önünde cevap vermemiz gereken konularda.

Hayır hayır. "Biri Kanun Koyucu ve Yargıçtır, kurtarabilen ve yapabildir. yok olmak; Ama sen kimsin ki komşunu yargılıyorsun?" Yakup 4:11.

Bu nedenle, her birimizin "bedende işlenen eylemler" için hesap vermek üzere huzuruna çıkması gereken MESİH ve TANRI'nın bir mahkemesinin olması gerektiği gerçeği, dinde mükemmel bireyselliğin en güçlü garantisi ve en güçlü çağrılardan biridir. her ruh tarafından tanınması mümkün olan,

durmadan.

Son olarak, dindeki mükemmel bireyselliğin tüm düşüncesi ve gerçeği, ilham verici sonuçta muhteşem bir şekilde özetlenmiş, güçlü bir şekilde vurgulanmış ve açıkça ifade edilmiştir:

"Öyleyse her birimiz kendi hesabını ALLAH'a verecektir. " Ayet

12.

BÖLÜM 6

DİN ÖZGÜRLÜĞÜ! TANRI VE SEZAR!

İsrail Kilisesi'nin durumunda, MESİH'e inanmaya ve onunla ilgili gerçeği öğretmeye karar veren kilisenin üyelerine karşı prensip şudur:

hiçbir kilisenin, o kilisenin herhangi bir üyesinin inancı veya öğretisi üzerinde veya bunlarla ilgili herhangi bir yetkisi, yargı yetkisi veya hakkı bulunmadığını açıkça ortaya koydu. Elçilerin İşleri 4 ve 5; 2 Korintliler 1:24.

Sadece herhangi bir kilisenin otoritesinin, yetkisinin veya hakkının tamamen yokluğunu göstermekle kalmayan, aynı zamanda dinsel özgürlüğün büyük gerçeğine ilişkin bazı ek ilkeleri de açıklığa kavuşturan başka bir dikkate değer pasaj daha vardır.

Bu dikkat çekici pasaj, casusluk yapan Ferisiler ve Hirodes yanlıları ona şu ince soruyla geldiklerinde İSA'nın sözlerini içeren pasajdır: "Sezar'a haraç ödemek yasal mı, değil mi?" İSA, elindeki haraç parasıyla şöyle dedi: "Bu heykel ve yazı kimin? Cevap verdiler: Sezar'dan. Bunun üzerine İSA onlara şöyle dedi: Sezar'ın hakkını Sezar'a, Tanrı'nın hakkını da Tanrı'ya verin."

Burada iki kişi ortaya çıkıyor: TANRI ve Sezar; iki güç - dini ve sivil; iki otorite — ilahi ve insani; iki yargı yetkisi - göksel ve dünyevi; ve yalnızca iki tanesi, ilahi talimat uyarınca, insanlar tarafından her şeyin kendilerine verilmesi gerektiği veya sunulması gerektiğidir.

ALLAH'a ait olan bir yargı ve otorite, bir güç ve bir hak vardır. Sezar'a ait olan bir yetki, bir yetki ve bir hak da vardır.

Ve bunlar tamamen farklı iki alan. Sezar'ın olan var; ve ALLAH'a değil Sezar'a teslim edilmelidir. ALLAH'tan olan var; ve bu Sezar'a değil, ALLAH'a teslim edilmelidir. Yalnızca ve doğrudan ALLAH'a teslim edilmelidir. Sezar'a, Sezar için de ALLAH'a teslim edilmemelidir.

Başlangıçta yalnızca tek bir alan, yalnızca tek bir yetki alanı, yalnızca tek bir otorite, yalnızca tek bir güç, yalnızca tek bir hak vardı ve sonunda da olacak; yalnızca ALLAH'ın hakkı. I Korintliler 15:24-28.

Eğer günah dünyaya hiç nüfuz etmeseydi, yalnızca ALLAH'inkinden başka bir alan, hiçbir yetki, yetki, güç veya hak olmayacaktı. Günah girdiğinde bile, eğer müjde yeryüzünde yaşayan her birey tarafından alınmış olsaydı, o zaman yalnızca ALLAH'inkinden başka hiçbir alan, yargı yetkisi, otorite, güç veya hak olmazdı. Efesliler 1:7-10; Koloseliler 1:20-23.

Ancak herkes sevindirici haberi almayacaktır; dolayısıyla herkes ALLAH'ın egemenliğini, yetkisini, otoritesini, gücünü ve hakkını tanımayacaktır. ALLAH'ın ahlâkî ve manevî olan ve onu tanıyan herkesi ahlâkî ve manevî kılan saltanatını, iradesini, amacını ve gücünü tanımayanlar, günahkâr oldukları için medeni bile olamamaktadırlar. Dolayısıyla dünyada ahlaklı olmak istemeyenleri sivil olmaya yönlendirecek bir yargı ve gücün olması gerekir.

İşte Devlet budur, sivil güç, Sezar; ve onun varoluş nedeni de budur.

Şeylerin doğasında yalnızca iki alan ve iki yetki alanı vardır: ahlaki ve sivil, manevi ve fiziksel, ebedi ve geçici; biri ALLAH'tan, diğeri Sezar'dan. Bu iki alan ve yetki alanı var, daha fazlası yok. Ve meşru olarak başkaları olamaz. Bunlardan biri ALLAH'ın sahası ve yetkisidir. Diğeri Sezar'ın.

İlahi söze göre bunlar ikisi olduğuna ve var olması mümkün olan tek ikisi bu ikisi olduğuna göre, bundan münhasıran ve mutlak olarak kilise için ne krallık, ne egemenlik, ne alan, ne yargı yetkisi vardır, ne de herhangi bir kişiye yer vardır. .

Bu nedenle, hiçbir kilisenin, karine ya da gasp olmadan, herhangi bir krallığa ya da hakimiyete, herhangi bir alana ya da yargı yetkisine sahip olamayacağı son derece açıktır. Kilise Sezar'ın değil; ve kibir ve gasp olmadan kilisenin Sezar'ın yargı yetkisini kullanması imkansızdır. Sezar'ın alanı ve yetki alanı -Devlet, sivil güç- tamamen bu dünyaya aittir. Kilise, her şeyiyle "bu dünyaya ait" değildir. Bu nedenle kilisenin, kibir ve gasp olmaksızın Sezar'ın alanını işgal etmesi veya Sezar'ın tamamen bu dünyaya ait olan şeyleri üzerinde herhangi bir yargı yetkisini kullanması imkansızdır.

Bu nedenle kilise söz konusu olduğunda, Sezar söz konusu olduğunda, Tanrı söz konusu olduğunda kilise için bu ne kadar doğrudur! Kilise Sezar değildir ve Sezar olamaz. Dahası, kilise TANRI değildir ve TANRI olamaz. Ve bu kilise, "günah adamı", "cehennem oğlu", "kötülüğün gizemi", "TANRI'nın zamanında oturmak, TANRI olarak görünmek istemek" gibi amansız terimlerle ortaya konmamış mı? hükümdarlığa sahip olmayı ve hakimiyeti sürdürmeyi, sahayı işgal etmeyi ve ALLAH'ın yetkisini kullanmayı hayal ettiniz mi? Kendisinin krallık olduğunu ve hakimiyeti elinde tuttuğunu, toprakları işgal ettiğini ve ALLAH'ın yetkisini kullandığını sanan bir kilisenin, en büyük kibir, kibir ve gasp olduğu gerçeğini tam olarak ortaya koymak bundan daha fazlasını mı gerektirir? ?

Ancak şu sorulur: Kilise, ALLAH'ın krallığı değil mi?—Evet, öyledir— şu şartla ki, "kilise" terimi ile yalnızca ilham edilmiş Sözde ifade edildiği şekliyle kilisenin ilahi anlayışından bahsediyoruz - "doluluk " her şeyi dolduran O'nundur". "Kilise" kelimelerinin kullanımında yalnızca bunun anlamı varsa , o zaman bu gerçekten ALLAH'ın krallığıdır. Ancak "kilise" terimiyle bir insan anlayışının, bir mezhebin veya dinsel mezhebin, bir dünyevi "organizasyonun" anlamı verilmek istendiğinde, o zaman bu dünyada şimdiye kadar var olmuş herhangi bir kilisenin ALLAH'ın krallığını temsil ettiği doğru değildir.

Fakat böyle bir şeyin gerçekten kilise ve dolayısıyla ALLAH'ın krallığı olduğunu varsayalım; öyle olsa bile, bunun gerçekten ALLAH'ın krallığı olabilmesi için, bunun ancak ALLAH'ın orada kral olarak bulunmasıyla mümkün olabileceği yine de doğrudur. Ve ALLAH'ın kral olduğu yerde, O her şeyin kralı ve RAB'bidir. TANRI bölünmüş bir krallıkta asla kral değildir ve olamaz. O, Krallığını hiçbir zaman bir başkasıyla paylaşmaz ve paylaşamaz da. Herhangi biri, TANRI'nın gerçekten ve fiilen orada kral olmadığı bir TANRI krallığının gerçekten ve gerçekte var olabileceğini iddia edebilir veya ima edebilir mi? ve her şeyin kralı mı? Hayır, orada ALLAH'ın kral olması gerekir, yoksa aslında ALLAH'ın krallığı değildir. Oradaki her şeyin ve herkesin kralı ve Rabbi olması gerekiyor, aksi takdirde bu gerçekte ve gerçekte ALLAH'ın krallığı değildir. Bölge O'nun tarafından işgal edilmeli, yargı yetkisi O'nun tarafından kullanılmalı, ilkeler O'nun olmalı, hükümet O'nun olmalı, görüntü ve yazı O'nun olmalı ve tüm bunlar yalnızca O'nun olmalı, yoksa yürürlükte olmaz. ve gerçekten de ALLAH'ın krallığı.

İnsanın ruhu ve ruhu, insan dünyada olduğu gibi, dünya da olduğu gibi, niyette ve hak olarak ALLAH'ın krallığıdır. Ve böylece İSA, kötü ve inanmayan Ferisilere şöyle ilan etti: "TANRI'nın krallığı içinizedir". Ama kayıp insanlıkta bu krallık gasp edilir ve bu alan bir başkası tarafından işgal edilir. Gaspçı tahttadır ve köleleştirir, alçaltan ve yok eden yargı yetkisini kullanır.

Böylece, niyet ve hak olarak hükümler ALLAH'ın olmasına rağmen gerçekte ve fiilen ALLAH'ın değil, başkasındır. Bu nedenle, kayıp ve köleleştirilmiş ruh, bu yabancılaşmış alanda bu tahttaki yerini almak için yalnızca ALLAH'ı kabul etsin.

gasp edildiğinde ve orada gerçek yargı yetkisini kullandığında, o zaman o ruh, ruh ve yaşam, niyet ve hak bakımından olduğu kadar gerçekte ve gerçekte de ALLAH'ın krallığı olacaktır. Ve o zaman bile bu, gerçekte yalnızca ALLAH'ın krallığıdır; ona göre, o ruh için her şeyin ve her şeyin kralı ALLAH'tır. Kilise için de durum aynı.

ALLAH'ın Kilisesi gerçekten ALLAH'ın krallığıdır; "Her şeyi dolduran O'nun doluluğudur": yalnızca O'na ait olanlardan oluşur. Ve O, krallığının kralı ve tek lideridir. Bu alandaki yetki yalnızca O'nundur; hükümetin ilkeleri, hükümetin otoritesi ve gücü yalnızca O'na aittir ve krallığın her vatandaşı yalnızca O'na bağlılık borçludur; ve bu doğrudan MESİH'te, KUTSAL RUH aracılığıyla. Bu bölgede yaşayan her kişi yalnızca O'nun yargı yetkisine tabidir; ve bu doğrudan MESİH'te, KUTSAL RUH aracılığıyla. O'nun krallığı olan bu kilisenin her üyesi, yalnızca O'nun ve yalnızca O'nun olan ilkelerden ilham alır ve onlardan etkilenir; ve yalnızca O'nun otoritesi ve gücü tarafından yönetilir; ve bunların hepsi doğrudan O'ndan, MESİH aracılığıyla KUTSAL RUH aracılığıyla.

Böylece, gerçekte ALLAH'ın krallığı olan ALLAH'ın Kilisesi'nin bir parçası olan herkes, kalplerinden, ruhlarından, akıllarından ve güçlerinden olan her şeyi ALLAH'a adarlar. Bunlar aynı zamanda Sezar'a ait olan haraç, vergi ve şeref gibi şeyleri de Sezar'a adarlar. Romalılar 13:5-7.

Böylece, bir kez daha, ne ALLAH ile Sezar arasında, ne de onlarla birlikte, insanın teslim olacağı üçüncü bir kişi, parti, güç, alan veya yargı yetkisinin bulunmadığı son derece açık ve kesindir .

TANRI'nın, TANRI ve Sezar dışında herhangi bir krallığa veya egemenliğe, herhangi bir güce veya yargı yetkisine herhangi bir şeyi teslim etme yönünde hiçbir emri veya yükümlülüğü yoktur; yalnızca iki tane vardır. Kilise tasviri ve yazıtı yoktur ve bunlara yer de yoktur.

Bu basitçe, TANRI olmadan ve her şeyde olduğu gibi O'nun yerinde TANRI olmadan herhangi bir kilisenin hiçbir şey olmadığı anlamına gelir. Ve böyle bir kilise bir şey olmaya çalıştığında, bu hiçbir şeyden daha kötüdür. Ve her iki durumda da hiç kimse bu türden hiçbir kiliseye asla borçlu olamaz.

Öte yandan kilise gerçekten ALLAH'ın yanında olduğunda; ve gerçekten onun için olduğu zaman; Bu gerçekten ALLAH'ın krallığındandır. Ve her ne kadar krallık, egemenlik, yargı, otorite ve güç, onun değil, ALLAH'ın olsa da; yani ödenmesi gereken veya teslim edilen her şey kiliseden değil, ALLAH'tandır. Bu nedenle, hiçbir durumda kiliseye herhangi bir şeyin ödenmesi veya teslim edilmesinin söz konusu olmadığı kesinlikle ve kelimenin tam anlamıyla doğrudur.

Böylece, bir kişinin gerçekten borçlu olduğu veya teslim olduğu yalnızca iki kişi, iki krallık, iki yargı yetkisi, iki otorite, iki güç olduğu bir kez daha vurgulanıyor: ALLAH'tan ve Sezar'dan; bu ikisi ve daha fazlası yok, başkası yok.

Dolayısıyla bu, kilisenin, çağrısına ve dünyadaki yerine sadık kalabilmesi için, tamamen ALLAH'a adanmasını, tamamen ALLAH'a kendini kaptırmasını ve O'nda kaybolmasını, öyle ki sadece ALLAH'ın dilediği zaman bilinebilmesini veya tezahür ettirilmesini gerektirir. ve ne olursanız olun ya da ne yaparsanız yapın.

Hıristiyanlığın ruhu açısından bu kesinlikle doğrudur. Çünkü dünyadaki bireysel Hıristiyanların çağrısı ve tutumu tam olarak budur - TANRI'ya tamamen adanmak, tamamen O'na dahil olmak ve O'nda kaybolmak, oldukları her şeyde yalnızca TANRI görülecektir: "Tanrı, bedende tezahür etmiştir."

Ve kilise yalnızca bireysel Hıristiyanlardan oluşuyor. Kilise aynı zamanda

“MESİH'in bedeni” ve MESİH, benliğin tamamen boşaltılması, evet, tamamen yok edilmesi için tezahür eden TANRI'dır . İşte bu ALLAH'ın sırrıdır.

Kilisenin, hem MESİH'ten önce hem de sonra, çağrısını ve yerini gözden kaçırdığı yer tam da burasıdır; kendisi bir şey olmayı arzuladı . ALLAH'ın her şeyin içinde olması onun için yeterli değildi. Krallığın, saltanat ve yargının, otorite ve gücün, söz ve imanın tamamen ALLAH'tan ve yalnızca ALLAH'tan olması yeterli değildi. Krallığın kendisine talip oldu; kendine ait bir alan ve yargı yetkisine sahip; bunu sağlayabilecek otorite; kullanabileceği güç; konuşabilecek bir kelimeye; ve dikte edebilecek bir “inanç” a.

Bu hırsını tatmin etmek ve bu arzusunu somut hale getirmek için ALLAH'ı reddetti ve hem ALLAH'a hem de Sezar'a ait olan krallığı ve hakimiyeti, sahayı ve yargıyı, otoriteyi ve gücü üstlendi ve gasp etti. Ve böylece ne TANRI ne de Sezar, yalnızca kendi kendini yaratan ve kendini yücelten bir aracı olduklarından, onların kafa karışıklığı ve her şeyin birbirine karışması yalnızca kötülüğü çoğalttı ve dünyanın üzerindeki laneti derinleştirdi.

Bu, ALLAH'ın her çağda ve her iki vasiyetinde ona yönelttiği suçlamanın ta kendisidir. Şan ve güzellik, şeref ve haysiyet, otorite ve güç, tatlı etki ve ilahi cazibe, hepsi ona aitti ve onun yanında yaşamayı ve onunla birlikte olması nedeniyle büyük ölçüde ona ait oldu . o - bütün bu şeyleri kendine mal etti ve kendisine ait olduğunu sanıyordu.

Hezekiel 16:11-19'u okuyun; Romalılar 1:7-9; 2 Selanikliler 2:2,3; Vahiy 17:1-6.

ALLAH ona , “tüm yaşanılan dünyada” sözü edilen gerçek ve ilahi inancı verdiğinde , o, bu nedenle kendi inancının tüm dünyanın inancı olması gerektiğini varsaydı ve böylece “imani” atfetme ve dikte etme hakkını kendi üzerine aldı. ” diyerek tüm dünyaya duyurmak ve dikte ettiği “inancın” gerçek olduğunu ve ilahi kökenli olduğunu savunmaktı.

ALLAH, sözünü ALLAH'ın sesi gibi olacak şekilde mükemmel bir saflıkla konuşması için ona verdiğinde, bunun üzerine sesinin ALLAH'ın sesi olduğu ve bu sözün ALLAH'ın sesi olduğu iddiasıyla kendini yüceltti. Konuşmaya karar verdi çünkü ALLAH'ın sözüydü çünkü o bunu söyledi.

ALLAH ona öyle mükemmel bir hakikat verdi ki, bu hakikat hakkında konuşması tam bir otoriteyle konuşuyordu, bunun üzerine kendi kendine konuşma yetkisine sahip olduğunu varsaydı; ve bu nedenle, konuşması gerektiğinde herkesin itaat etmesi gerekiyordu çünkü konuşan oydu.

ALLAH ona öyle bir kudret bahşetti ki, cinler bile bu güce teslim oldular ve ALLAH'a itaat etmek zorunda kaldılar, bunun üzerine o, gücün kendisine ait olduğunu zannetmişti; ve hatta dünya çapındaki tüm insanları ve ulusları buna tabi olmaya ve itaat etmeye zorlayacak güç.

Bu nedenle, her bakımdan kendisinin gerçekten tutunulacak ve sıkı sıkıya tutulacak bir şey olduğunu hayal ediyordu; “ALLAH'a eşit olma ” nın “ gasp edilmesi ”. Ancak öyle bir zaman geldi ki, kilise ya da kilise olacak her insan ve her şey, onu bir daha asla tutunacak bir şey, düşünülecek bir gasp, ALLAH'a eşit olma olarak düşünmemeli, sadece kilisenin kendisini nasıl boşaltacağını düşünmelidir. Kendisini hiç itibarsızlaştıran ve bir hizmetçi kılığına giren, kendini alçakgönüllü hale getiren ve ölümüne, hatta çarmıhtaki ölümüne kadar itaatkar hale gelen; ve tüm bunlar, ALLAH'ın kendi kişiliğinde ve onun içindeki RUHUNDA tezahür etmesi için; ve onun aracılığıyla dünyaya.

Hiçbir kilisenin insanları kendisine değil, yalnızca MESİH'e çağırması gereken zaman geldi. Kilisenin her şeyden önce üçüncü bir krallığın, yargı yetkisinin veya gücünün olmadığını, yalnızca ikisinin - TANRI ve Sezar'ın - olduğunu açıkça ortaya koymakla ilgilenmesi gereken zaman geldi; ve insanları şu ilahi talimata teşvik etmesi gerektiğinde: "Öyleyse Sezar'ın hakkını Sezar'a, Tanrı'nın hakkını da Tanrı'ya verin."

Kilisenin her konuda yalnızca aynı duyguyu "MESİH İSA'da da vardı", "TANRI'ya eşit olmayı gasp olarak yargılamamak" duygusunu taşıması gerektiği zaman tamamen geldi; ama kendini tamamen boşaltmak ki ALLAH ortaya çıksın; yaşayan ve gerçek TANRI'dır ve O her şeydedir. O, herkesin tek Kralı ve RAB'sidir, kilisede, kilisede ve kilisede "her şeyi dolduranın doluluğu".

Çok uzun zamandır devlet ve kiliseler ALLAH'ın otoritesini gasp etmiş ve krallığı ALLAH'ın yerine devralmıştır. Artık olması gereken zaman, hatta gökteki muhteşem seslerin büyük sözlerinin yeryüzünde duyulacağı zaman tamamen geldi: "Sana şükrediyoruz, ey her şeye kadir olan, var olan ve geçmişte olan RAB ALLAH, büyük güç oldun ve sen oldun. kral." Vahiy 11:17.

BÖLÜM 7

DİN ÖZGÜRLÜĞÜ

ÖZETLEME

ALLAH'ın Sözü'nde dinde bireysellik konusundaki ilahi hak ilkesini zaten tanımlamıştık; burada bu ilke otokrasi, hukukun üstünlüğü ve esnekliği, devlet ve kilise birliği ve bunlarla ilişkili olarak uygulanır ve örneklenir. bireyler .

Lütfen, hiç kimse bunların sadece antik tarihle ilgili bir dizi çalışma olduğunu, hatta sadece İncil'deki ilkeler ve pasajlarla ilgili bir çalışma olduğunu düşünmesin, her ne kadar her iki alanda da bu çalışma fazlasıyla haklı olsa da. Bu bunların herhangi biriyle ilgili değil, daha çok şu ya da bu aşamada bugün ve her zaman tamamen yürürlükte ve aktif olan ilkelerin incelenmesiyle ilgilidir. Bu çalışmalarda kapsanan illüstrasyonların tümünün yeniden yürürlüğe gireceği ve aktif olacağı bir zaman gelecektir ve çok da uzakta değildir; ve hepsi aynı anda, her biri kendi yerinde ve zamanında olduğu gibi gerçekten ve aynı amaçtaydı.

Otokrasilerin, üstünlüğün ve hukukun esnekliğinin olmadığı hükümetlerin, kilise ve devlet birliklerinin ve kiliselerin hepsinin, sanki tek bir akılla, sanki tek bir akılla, teslim olmayı ve itaati talep etmeye birlik içinde eğilecekleri gün gelecek ve çok uzakta değil. dinde tekdüzelik; ve dinde bireyselliğe dair her türlü öneriyi ve buna yönelik her türlü hakkı ezmek.

Özellikle yakında olacaklar göz önünde bulundurulduğunda bu çalışmalar yayınlandı. Kutsal Yazılarda yazılanların tümü burada ilham RUHU tarafından, yalnızca tüm insanlara her zaman talimat vermek için değil, özellikle " çağın sonuna gelenleri uyarmak için" belirlendi. Kötülüğün güçleri ile adaletin krallığı arasında bu dünya deneyiminin şimdiye kadar bileceği en güçlü ve en geniş ölçekteki çatışma henüz gelmedi. O zaman şu anda çok yakın. İlham edilmiş kayıtlardan alınan bu derslerin şu anda son derece önemli olmasının nedeni budur.

Tüm bu kaynaklardan gelen muazzam baskı ve yakında her bireye dayatılacak olan tüm bu güçler göz önüne alındığında, her bireyin kendi başına bilmesi ve mümkün olan en kesin kanıtlarla bilmesi son derece önemlidir. kendi kesinliği - tam olarak ne Bu, bireysel olarak, beylikler ve güçler huzurunda, ALLAH'ın önünde ve ALLAH'ın yanında sizin yeriniz, sorumluluğunuz ve hakkınızdır.

Kutsal Yazılarla ilgili bu çalışmalarda, her bir vakayı, bu güçlerin dinde kendilerini öne sürme veya herhangi bir otorite veya yargı yetkisini kullanma hakkına sahip olmadığı, ancak dinde bireysellik hakkının herkesin önünde en üstün olduğu bakış açısıyla tartışmış olsak da, diğer taraftan Şu da aynı derecede doğrudur ve en önemlisi olmasa bile, her bireyin, açık bir şekilde sorgulanmadan ve kesinlikle göz ardı edilmeden, ALLAH'tan başka hiç kimsenin dini konularda otorite veya yargı yetkisi empoze etmesine asla izin vermemesi gerekir. : ALLAH'a gerçek bir antlaşma ve hakka mükemmel bağlılık, dinde ilahi bireysellik hakkı korunacaktır. Bunu her birey mutlak olarak ALLAH'a, kanuna ve ALLAH'ta ve kanunen kendisine borçludur.

Bu ilke, her bireyin, ALLAH'ın huzurunda bir insan olarak kendine sadık kalması gerekir, aksi halde ALLAH'a vefasız olduğunu kanıtlar ve hakkın yerine hatanın hakim olmasına izin verir; başka bir deyişle yanlışın doğru olmasına izin vermek.

İlham edilmiş kayıtların da gösterdiği gibi, Kral Nebukadnessar'ın öyküsünde gösterildiği gibi otokrasi, Med-Pers gücünde gösterildiği gibi hukukun üstünlüğüyle yönetilen otokrasi, Kutsal Kitap'ta da gösterildiği gibi kilise ve devlet birliğinin olduğu doğrudur. Yahudi kilisesi ve Roma gücü, MESİH'e karşı birleşti; bu kilise, İsrail kilisesinde de görüldüğü gibi, MESİH'in öğrencilerine karşı; din konusunda yargı yetkisi iddiasında bulunma hakları yoktur. Aynı derecede ve daha da vurgulu bir biçimde, ALLAH'a mutlak sadık olmak ve doğru olmak ya da kişinin kendine ve hemcinslerine karşı dürüst olması, üç genç İbrani, Daniel denen adam, RAB İSA ve RAB'bin havarileri, Bu tür iddiaları kesinlikle dikkate almamalıyız. Her durumda ALLAH'ın hakimiyeti gasp edildi. Her durumda hak tamamen bir kenara atılmış ve yerine yanlış yerleştirilmiştir. Böyle bir durumda ve böyle bir zamanda ALLAH'ı tanıyan, hukuka önem veren bir kimse susabilir ve hiçbir şey yapmayabilir mi? ALLAH ile yapılan anlaşma hiçbir şey değil mi? Hiç bilinmemeye hakkına bağlılık mıdır? Yalnızca hatanın üstün gelme hakkı tanınacak mı? İnsanlar hiçbir zaman dürüst olmayacak mı; ne ALLAH'a, ne kanuna, ne kendilerine ne de hemcinslerine karşı?

Nebuchadnezzar'ın dinde otoriteyi kullanmaya çalışırken tamamen yanlış davrandığı ve tamamen yanlış davrandığı doğrudur; ve

Tarih, tüm insanlara, otokrasinin, dinde otorite olduğunu öne sürmeye kalkıştığında ne kadar yersiz ve tamamen yanlış olduğunu sonsuza kadar göstermek için yazılmıştır. Aynı zamanda, üç İbrani'nin dindeki bu otokratik otorite iddiasını açıkça ve tavizsiz bir şekilde göz ardı ettiklerini hatırlamak da doğrudur ve aynı derecede önemlidir. Ve tarih, eğer bu ikisi ALLAH'a, doğruya, kendilerine ve diğer insanlara karşı dürüst olacaksa, diğer tüm bireylerin sonsuza kadar bu üç bireyin davrandığı gibi davranması gerektiğini öğretmek için yazılmıştır.

Hukukun üstünlüğü ve esnek olmayışı ilkelerine rağmen, Med Pers hükümetinin kendi kanunlarına göre dinin topraklarına girdiğinde yanlış davrandığı doğrudur; ve tarih, tüm hükümetlere ve insanlara, her hükümetin din topraklarına kanunen girme konusunda eşit derecede hatalı olduğunu sonsuza kadar göstermek için yazılmıştır. Bireyin - Daniel'in - bu yasayı kesinlikle ve tavizsiz bir şekilde göz ardı ettiğini hatırlamak da aynı derecede doğru ve aynı derecede önemlidir; ve bu tarih, tüm bireylere sonsuza kadar, eğer ALLAH'ı onurlandırmak ve doğru olmak istiyorlarsa ve kendilerine ve hemcinslerine karşı dürüst olmak istiyorlarsa, benzer durumlarda o bireyin davrandığı gibi davranmaları gerektiğini öğretmek için yazılmıştır.

İsrail Kilisesi'nin, iradesini etkili kılmak için sivil iktidarla ittifak kurarak son derece dinsizce bir şey yaptığı doğrudur; ve tarih, her kilisenin, hangi bahaneyle olursa olsun, iradesini etkili kılmak için sivil gücü kontrol etmeye çalıştığında aynı hatayı yaptığını tüm dünyaya sonsuza kadar göstermek için yazılmıştır. Kilise ve devlet arasındaki bu kötü anlaşmanın hedefi olan tek kişinin, onu en ufak bir şekilde tanımak için ona boyun eğmek yerine, onun altında öleceğini kabul etmek ve hatırlamak da aynı derecede doğru ve aynı derecede önemlidir. Ve bunların hepsi, dünyanın sonuna kadar her bireyin, RAB İSA'nın ALLAH'a, gerçeğe, kendisine ve Tanrı'ya sadık olmak için yaptığı gibi benzer koşullar altında hareket etmeye hazır olması için yazılmıştır. ırk, insan.

İsrail kilisesinin, o kilisenin üyelerinin neye inanıp inanmamaları ve öğretmeleri gerektiğine karar verme yetkisini üstlendiğinde doğru yoldan saptığı ve tamamen yanlış davrandığı doğrudur; ve tarih, tüm kiliselere ve insanlara, kilisenin herhangi bir üyesinin neye inanıp inanmaması ve öğretmesi gerektiğine karar verme yetkisini üstlendiğinde, her kilisenin doğru yoldan eşit derecede uzak ve eşit derecede yanlış olduğunu sonsuza kadar açıkça belirtmek için yazılmıştır. . . Oradaki kilise üyelerinin herhangi bir ölçü veya derecede böyle bir otoriteyi tanımayı açıkça ve tavizsiz bir şekilde reddettikleri de aynı derecede doğrudur ve hatırlanması da bir o kadar önemlidir. Ve tüm kilise üyelerine, eğer ALLAH'a, MESİH'e, haklara, kendilerine ve insanlığa karşı dürüst olmak istiyorlarsa, bireysel olarak aynı şeyi yapmaları gerektiğini sonsuza kadar öğretmek için yazılmıştır.

Üç genç İbrani, dinde herhangi bir otokrasi hakkını tanımayı reddettiklerinde iyi iş çıkardılar. Daniel, dinde herhangi bir sivil hukuk yönetimi hakkını tanımayı reddettiğinde iyi iş çıkardı. RAB İSA kilisenin iradesini sivil güç aracılığıyla uygulama hakkını reddederek doğru olanı yaptı. RAB'bin havarileri ve öğrencileri, kilisenin ne yapacağına karar verme veya dikte etme hakkını tanımayı reddederken haklıydılar.

inanmalı mı, inanmamalı mı ve öğretmemeli mi? Bu durumların her birinde, ALLAH açıkça ve mucizevi bir güçle, bu kişilerin haklı olduğunu herkese mükemmel bir şekilde açıkça bildirdi. Bu şekilde sadece haklı oldukları değil, aynı zamanda ilahi olarak haklı oldukları da açıkça kanıtlanmıştır. Her durumda tarih, böyle bir tutumun ilahi olarak doğru olduğunu tüm güçler ve halklar sonsuza dek bilsin diye yazılmıştır. Ve kim de bunlardan her birinin kendi yerinde yaptığı gibi ALLAH'ın yanında durursa, bunu bilsin.

O günlerde ve zaman zaman dünyada ALLAH'ın şerefini ayakta tutan, dünyada hakkı ayakta tutan işte bu tür zatlar ve onlar gibiler; insan toplumunda bütünlüğü ve gerçek erkeklığı canlı tutan; evet aynen bunlar ve bunlara benzer, dünyayı ayakta tutan kutlu şahsiyetler .

ALLAH'ın şerefini koruyanlar otokrasiler, hukuk hükümetleri, kilise ve devlet birlikleri ve hatta kiliseler değildir; bunların hiçbiri hukuka sadık kalmamış ve insanın bütünlüğünü korumamıştır. Tüm tarih, tüm bunların, insanın tüm bireyselliğini ve bütünlüğünü baltalamak ve ortadan kaldırmak, hakkı yok etmek ve ALLAH'ı insanlar ve dünyadaki kendi yerinden dışlamak için ellerinden geleni yaptıklarına oybirliğiyle tanıklık ediyor.

Hayır, bunlar değil, ALLAH'ın yanında ve ALLAH'ta olan mübarek birey ; onlar dinde bireysellik konusundaki ilahi hakkı bilen ve koruyanlardır; Bu, dünyada ve kilisede tek başına duran ve hem kiliseye hem de dünyaya karşı duran Daniel, Mesih, Pavlus, Wycliffe ve Luther'in durumudur; bunlar ALLAH'ın onurunu koruyan, koruyanlardır . ALLAH'ın, kanunun ve hakikatin bilgisini yaşattı ve böylece dünyayı canlı tuttu.

Şimdi ve gelecek zaman için - kiliseler arasında teşvik edilirken ve dünyaya, mezhepsel, ulusal, uluslararası, dünya din ve din federasyonuna çağrılırken; tüm bunlar açıkça otokrasilerin, hükümetlerin yasal üstünlüğünü ve esnekliğini, sivil iktidarla ittifak halinde olan ve onu kontrol eden kiliseleri ve kendi inisiyatifleriyle kiliseleri güvence altına alma hedefini hedeflediğinde; tüm bunlar dinde mutlak otoriteyi güvence altına almak ve uygulamak için derhal ve birlikte çalıştığında - tüm bunlar göz önüne alındığında, daha önce hiç olmadığı kadar şimdi, dinde ilahi bireysellik hakkını bilmek, ilan etmek ve sürdürmek çok önemlidir: tam dini özgürlük .

BÖLÜM 8

DİN ÖZGÜRLÜĞÜ VE BİRESELLİK, EN YÜKSEK HEDİYE

Hükümet, akıllı yaratıkların varlığının doğasında mevcuttur. Zira "yaratık" tabiri Yaradan'ı ima eder; ve her akıllı yaratık gibi o da her şeyini Yaradan'a borçludur. Ve bu gerçeğin bilincinde olarak Yaradan'a şeref ve yüce bağlılık borçludur. Bu da, eşyanın tabiatında, yaratık açısından tabii olmayı ve itaati ima eder; ve bu hükümetin ilkesidir.

Her akıllı yaratık, her şeyini Yaratıcısına borçludur. Bu açıdan yönetimin ilk ilkesi şudur: "Tanrın RAB'bi bütün yüreğinle, bütün canınla, bütün aklınla seveceksin."

Bu, RAB tarafından tüm emirlerin ilki olarak ilan edilmiştir. İlk verilen emir olduğu için tüm emirlerin ilki değildir; ama sadece her akıllı yaratığın doğasında ve varoluşunda var olduğu için, basit bir akıllı yaratık var olur olmaz eşyanın doğasının ayrılmaz bir parçası haline gelir.

Dolayısıyla bu, tüm emirlerin ilkidir, çünkü yaratık ile Yaratıcı arasında var olabilecek ilk ilişkinin doğasında var olan yükümlülüğün ifadesidir. Yaratılmış akılların tabiatında, şartlarında ve varoluşunda ilk sırada yer alır.

Bu, en yüce ve en mutlak anlamda tüm emirlerin ilkidir. İlk akıllı yaratığın doğasını ve ilişkisini bütünleştirir ve evrende tamamen tek başına ortaya çıkan ilk akıllı yaratık durumunda olduğu gibi, gelecekteki milyonlarca insan dizisi içindeki her biri için tam olarak görünür. Orijinalin ötesinde hiçbir genişleme, yaratıkların sayısında hiçbir artış, bu ilk emirlerin kapsamını veya anlamını hiçbir şekilde sınırlandıramaz. O, var olabilecek her akıllı yaratığın ilk yükümlülüğü olarak kendisini kesinlikle yalnız ve ebediyen tamamlanmış olarak sunar. Ve bu ebedi hakikat, bireyselliği ebedi bir prensip olarak ayırt eder.

Ancak ikinci bir akıllı varlığa varlık verildiği anda ek bir ilişki ortaya çıkar. Artık her birinin Yaradan'la yalnızca birincil ve orijinal ilişkisi yoktur, çünkü her ikisi de varoluşlarını eşit derecede Yaradan'a borçludur, aynı zamanda her birinin diğeriyle ek ve ikincil bir ilişkisi de vardır .

Bu ikincil ilişki mutlak eşitlik ilişkisidir. Ve her birinin Yaradan'a olan bağlılığı ve bağlılığında, olası ilişkilerin ilkinde, bunların her biri diğeri onurlandırır. Dolayısıyla eşyanın tabiatında, iki akıllı yaratığın varlığında, tabiat itibarıyla ikinci bir yönetim prensibi, tüm kulların eşit olarak karşılıklılığı vardır.

Ve bu ilke tüm emirlerin ikincisinde ifade edilir: "Komşunu kendin gibi seveceksin." Bu, tüm emirlerin ikincisidir , aynı nedenle birincisi tüm emirlerin ilkidir ; ikinci bir akıllı yaratık var olur olmaz var olur ve eşyanın doğasını ve zekaları bütünleştirir. Ve yine birincisi gibi, iki akıllı varlığın var olduğu anda tam ve mutlak ve diğer akıllı varlıklarla dolu evrenin varlığıyla asla genişletilemez ve değiştirilemez.

Her biri kendi bireyselliği içinde, tek başına, tamamıyla tabidir ve her şeyden önce Yaradan'a adanmıştır; çünkü her şeyi borçlu. Bu tabiiyet ve bağlılıkta, her şeyden önce herkes, diğer akıllı yaratıkları kendisine eşit sayar; Kendisiyle aynı derecede Yaradan'ın tasarımındaki yerini işgal eden ve bu tasarımın gerçekleşmesinden bireysel olarak yalnızca Yaradan'a karşı sorumlu olan kişidir. Bu nedenle Yaradan'a, hemcinslerine, kendisine duyduğu saygıdan dolayı, hemcinslerini kendisi gibi sever. Ve bu ikinci ebedi gerçek, birincisiyle eşit olarak ayrı ayrı ayırt edilir

sonsuz bir prensip olarak.

Bu orijinal hükümettir. Aynı zamanda nihai hükümettir; çünkü bunlar öncelikle tam ve mutlak ilkelerdir; ve zeki yaratıkların doğasını ve ilişkilerini ebediyen bütünleştirdikleri için. Ve bu yönetim, doğrudan orijinal ve nihayetinde basitçe özyönetimdir - rasyonellik ve ALLAH'ta özyönetim, çünkü bu, akıllı yaratığın her şeyi Yaradan'a borçlu olduğunu kabul etmesi gereken rasyonelliğin yalnızca en açık, en basit emridir; ve bu nedenle itaat ve onurun bir yaratık olarak onun açısından makul görevler olduğunu. Benzer şekilde, hemcinslerinin de her şeyi Yaradan'a eşit derecede borçlu olması nedeniyle, kendisinin bu konuda saygı görmeyi ve onurlandırılmayı arzuladığı gibi, hemcinslerinin de tüm bunlarda saygı görmesi ve onurlandırılması, mantığın basit bir emridir.

Bunların hepsi yaratılmış olduklarına ve varoluşlarında her şeyi Yaradan'a borçlu olduklarına göre, yetenek ve yetilerin uygulanmasında ona eşlik eden her şeyle birlikte varoluşun her zaman kesin bir şekilde iradeye uygun olarak sürdürülmesi rasyonelliğin basit bir emridir. ve Yaratıcının tasarımı. Çünkü Yaradan'ın herhangi bir yaratığın varlığının, yeteneklerinin veya güçlerinin O'nun iradesine aykırı veya O'nun tasarımı dışında kullanılması gerektiğine asla karar vermemiş olması, mantığın basit bir emridir. Dolayısıyla özyönetim olan bu özgün ve nihai hükümetin , ALLAH'ın emrinde,

ALLAH'ta ve ALLAH'ta . Bu gerçekten tek gerçek özyönetimdir.

ALLAH tüm akılları mutlak ve özgür yaratmıştır. Ahlaklı olması için insanı diğer zekalarla eşit kıldı. Seçim özgürlüğü ahlakın olmazsa olmazıdır. Seçim yapamayan bir zeka yaratmak, onu özgürlükten aciz kılmak olurdu. Bu nedenle insanı diğer zekalar gibi karar verme özgürlüğüne sahip kılmıştır ve Yazarı olduğu seçim özgürlüğüne her zaman saygı duymaktadır.

Bu seçim özgürlüğünü kullanırken bir zeka, varlığının, bunun sonucunda ortaya çıkan yetenek ve güçlerle birlikte, tamamen Yaratıcının iradesine ve tasarımına bağlı olarak ve dolayısıyla gerçekte Yaratan ile birlikte harcanması gerektiğine karar verdiğinde ve Yaradan'da bu, en gerçek anlamda katı ve gerçek anlamda özyönetimdir.

Ve her aklın ibadeti, tapınması ve ittifakının tamamen kendi özgür tercihine bırakılması gerektiğinde, bu, Yüce ve gerçek Yönetici olan ALLAH'ın, yönetilenlerin rızasıyla yönetme ilkesini ortaya çıkarmaktadır.

Böylece, hem yöneten hem de yönetilen, Yaratıcı ve yaratıkla ilgili olan ilahi hükümetin, mükemmel özgürlük hükümeti tarafından eşit derecede rahatlatıldığı gösterilmiştir; ve mükemmel bireysellik nedeniyle mükemmel özgürlüğe sahiptir .

Günah nedeniyle insan özgürlüğünü ve dolayısıyla bireyselliğini kaybetti. Fakat MESİH'in armağanıyla her şey eski haline döndü. "Esirlerin serbest bırakıldığını duyurmam için beni gönderdi." "Mesih bizi Tanrı'ya ulaştırmak için günahlar karşılığında, doğrular da haksızlara karşı acı çekti ."

Bu nedenle MESİH İSA, insanı geri almak ve kaybettiği şeye geri getirmek için gökten dünyaya geldi. Bireysellik, Yaratıcının en yüce armağanıydı. Sonbaharda kayboldu. MESİH'in armağanıyla bireysellik armağanı insana geri verildi.

Kabil'den Tiberius Sezar'a kadar günah ve imparatorluk despotizminin hüküm sürdüğü uzun çağlarda, insanlar o kadar sürekli ve sistematik bir şekilde baskı altına alınmışlardı ki, bireyselliklerinin her kısıntısından yoksun bırakılmışlardı. Daha sonra MESİH dünyaya insan olarak insan bedeniyle geldi ve insan deneyiminin her aşaması aracılığıyla insanın bireyselliğini kendi orijinal ve ebedi temeli üzerine kurdu. Matta 25:15. Bu nedenle, orijinal ve doğal saflığıyla Hıristiyanlık olmadan gerçek bireysellik olamaz.

Ancak despotizmin çıkarları uğruna Hıristiyanlığın adı saptırıldı. Ve uzun emperyalist dini tiranlık çağları boyunca erkekler sistematik olarak bireyselliğin her kısıntısından yoksun bırakıldı.

Reformasyon sırasında ALLAH, insanları yeniden Hıristiyanlığa ve bireyselliğe kavuşturdu. Ancak Protestanlık biçim ve inanç bakımından katılaştı; Protestanların her türü ve mezhebi, Hıristiyan özgürlüğünü ve bireyselliğini inkar etmiş ve yok etmek için ellerinden geleni yapmıştır. Din ve dinler ulusal, uluslararası ve dünya federasyonu ve konfederasyonu, emperyalist dini alanında mezhepsel, despotizm, bir kez daha tüm dünya güçleriyle, aldatıcı işaretlerle ve yalancı mucizelerle, sistematik olarak insanı en sonunda bireyselliğin her türlü izinden yoksun bırakacak şekilde işleyecektir.

Ancak Hıristiyanlık, en yüksek bireysellik armağanıyla, her zaman olduğu gibi, şimdi ve en sonunda her şeyi yenecek. Vahiy 15:2,3. Ve Hıristiyanlık, olayın doğası gereği bireysellik aracılığıyla zafer kazanırken, bunu her zaman olduğu gibi şimdi de yalnızca kutsanmış birey aracılığıyla başarıyor; ALLAH'ın yönlendirmesi altındaki ve ALLAH'ın yanında olan birey, dinde ilahi bireysellik hakkını ve tam dini özgürlüğü mükemmel bir samimiyetle koruyan birey, bireyciliği değil, her zaman akılda tutun, çünkü bu açık ve ebedi bir adedir, asla bir "izm".

BÖLÜM 9

DİN ÖZGÜRLÜĞÜ VE PAZAR MEVZUATI

Pazar mevzuatı nereden geliyor?
Kökene nedir? Karakteriniz nedir?
Eyaletlerin, ABD'nin ve dünyanın insanları için neyi temsil ediyor?

Bu sorular bugün Amerika Birleşik Devletleri'nin her yerinde belirgin bir şekilde geçerlidir; çünkü eyaletlerde ve ulusta Pazar mevzuatı evrensel olarak kongreden talep edilir ve eyalet yasama meclislerinde Pazar mevzuatı sürekli olarak teşvik edilir.

Başka bir nedenden dolayı da bu sorular sadece konuyla ilgili değil aynı zamanda tamamen önemlidir. Bunun nedeni Pazar günü mevzuatla gerçekleşecek olmasıdır. tüm dünyaya dinde hakimiyet sağlamak için tüm otokrasilerin, tüm yasal hükümetlerin, tüm kilise ve devlet birliklerinin ve tüm kiliselerin mezhepsel, ulusal, uluslararası ve dünya dinler federasyonunun baskısı altında bir araya getirilmesi ve bir araya getirilmesi gerektiği. Federasyona doğru küresel hareket

Dünyanın dindeki yükselişi belirgin bir şekilde tek bir şeyle sonuçlanıyor: Pazar günü ve yasaların dayattığı şey.

Kökeni ve Karakteri

Pazar gününü destekleyen ilk yasa Konstantin'den geliyor; Kiliseden kaynaklandı ve yalnızca piskoposların inisiyatifi ve talebiyle dayatıldı . Bu sadece mevzuat hükümlerinden değil, mevzuatın olgu ve koşullarından, tüm zaman ve mevzuat tarihinden de bellidir.

Konuyla ilgili ilk mevzuat MS 314 civarındadır ve altıncısını içermektedir: fuar ve Pazar günü. Ve yasanın amacı özellikle dinsel; Cuma ve Pazar günleri "günün ibadete daha az kesintiyle ayrılabilmesi için mahkemelerde ve diğer sivil dairelerde işlerin durdurulması gerektiğini" öngörüyor ve emrediyordu. bağlılığın amaçları".

Bu, Sozomen'in, Pazar günü kutlanması lehine olan ilk yasaya ilişkin açıklamasının Neander'in yorumudur; Bu yasanın tek amacının dini olduğunu göstermektedir. Ancak Sozomen'in kendi sözleri, İngilizce olarak Prof. Walford, yasanın dini karakterini gerçekten yoğunlaştırın. İşte burada:

"O [Konstantin] ayrıca, Yahudilerin haftanın ilk günü dediği ve Yunanlıların güneşe adadıkları, RAB'bin günü olarak belirlenen günün ve aynı şekilde Şabat'tan önceki günün kutlanmasını emretti ve şunu emretti: o günlerde hiçbir hukuki mesele ya da başka bir iş yapılmıyordu; ancak ALLAH'a dua ve yakarılarla hizmet edilmesi gerekiyordu ."—Ecclesiastical History, Sozomen, Kitap I, Bölüm VIII.

Bu durum, Pazar gününün belirli işlerden ve diğer ortak uğraşlardan vazgeçilme günü olması yönünde dünyaya dayatılan ilk yasanın amacının tamamen ve yalnızca dinsel olduğu konusunda şüpheyi ortadan kaldırıyor.

Pazar mevzuatının ikinci aşamasında MS 321 yılında çıkarılan Konstantin kanununda Cuma günü kaldırılmış ve Pazar tek başına kalmıştır. Kanunun kapsamı artık sadece mahkemeler ve diğer resmi daireleri değil, "şehirlerde ikamet edenleri" ve "ticaretle uğraşanları" da kapsayacak şekilde genişletildi.

Ancak yaşamayla yakından ilgilenen piskoposlardan biri olan Eusebius'un onun hakkında söylediğine göre niyeti şüphesiz aynıydı:

"O [Konstantin] ayrıca bir günün dini ibadet için özel bir gün olarak değerlendirilmesini emretti ."—Oration in Praise of Constantine, Bölüm IX.

MS 386 yılında yasanın kapsamı evrensel hale getirildiğinde ve "Pazar günü her türlü sivil işlem kesinlikle yasaklandığında", yasaya hâlâ aynı katı dini karakter bağlıydı; çünkü "ihlal eden kişi gerçekten de günahkâr olduğu kadar suçlu sayılacaktı ."

—Neander.

"Küfür" hiçbir şekilde sivil bir suç değildir , ancak her durumda yalnızca dini bir saldırı hissetti.

Dolayısıyla mevzuatın kendisi göz önüne alındığında, ne içinde ne de hakkında herhangi bir biçimde dinsel amaç dışında herhangi bir amacın bulunmadığı tamamen açıktır. Ancak bu delillerle yalnız kalmıyoruz.

kendi başına yeterli olacaktır. Mevzuatı başlatan, teşvik eden ve güvence altına alan kişiler tarafından, mevzuatın amacının yalnızca dini ve özellikle de dini olduğuna dair pozitif güvence verilmektedir.

Bu konuda bize güvence veren kişi yine Piskopos Eusebius'tur:
Bu bağlamda Konstantin'e:

"Başka kim, bu kudretli yerkünün kıtasında ve adalarında yaşayan uluslara, RAB'bin Günü'nde her hafta bir araya gelmelerini ve onu bir bayram olarak kutlamalarını, aslında bedenın zevki için değil, fakat bedenın rahatlığı ve tazeliği için emretmiştir. ruh - ilahi gerçeğin talimatıyla . Age., Bölüm XVII.

Bütün bunlar Konstantin'in kanunla ilgili davranışıyla doğrulanıyor. Kendi kanununun tercümanı olarak, ne yaptığını göstererek
Anlamı olsun diye, her Pazar sabahı belirli bir işarete göre askerlerine koro halinde tekrar ettirdiği şu duayı çıkardı:

"Seni tek ALLAH olarak tanıyoruz; Seni kralımız olarak kabul ediyoruz ve yardımını rica ediyoruz. Senin lütfunla zafer kazandık; senin sayende düşmanlarımızdan daha güçlüyüz. Geçmişteki faydaların için sana şükrediyor ve gelecekteki nimetler için sana güveniyoruz. İmparator Konstantin'i ve onun dindar oğullarını koruyup güvende tutman ve muzaffer tutman için hep birlikte sana dua ediyor ve sana yalvarıyoruz."— Konstantin'in Hayatı, IV. Kitap, XX. Bölüm.

Bununla birlikte, herhangi bir makul kişinin zihninde, orijinal Pazar mevzuatının yalnızca dini olup olmadığı konusunda, herhangi bir düşünce olmaksızın, özellikle de herhangi bir niyet olmadan, bunun yalnızca dini bir karakterden başka bir şeye sahip olduğu konusunda bir şüphe devam etse bile, bu tür ısrarcı şüpheler bile söz konusu olabilir. günün belirtilen kullanımlar için ayrılmasının İmparator olarak değil, pontifex maximus olarak görevi ve yetkisi sayesinde olduğu tartışılmaz gerçeğiyle etkili bir şekilde ortadan kaldırılmalıdır ; çünkü kutsal günleri belirlemek pontifex maximus'un tek ayrıcalığıydı . Bunun kanıtı tarihçi Duruy'un şu sözlerindeki mükemmel otoritesidir:

"Konstantin, hangi günlerin kutsal sayılması gerektiğini belirlerken ve ulusal kullanım için bir dua yazarken, pontifex maximus olarak kendisine ait olan haklardan birini kullandı ve bunu yapması hiç de şaşırtıcı değildi." - Roma Tarihi, Bölüm CII, Kısım. 1, par. 4.

Bu, dinin kökenini ve yalnızca dini karakterini görmek için yeterlidir.
Pazar mevzuatı kendi içinde ortaya çıkıyor. Peki ya:

İlhamınız ve Girişiminiz

Bu orijinal Pazar mevzuatı, zamanın popüler kilisesinin siyasi-dini düzenlemeler ve Konstantin ile Dünya üzerinde bir "TANRI krallığı" kurma yönündeki entrikalar yoluyla büyük hırsının ve planının bir parçasıydı; ve dünyevi teokrasinin düşüncesi ve amacı tam olarak budur. Çünkü aslında kilisede "yanlış bir teokratik teori" ortaya çıkmıştı. . bu kolayca laik gücü kendine tabi kılan bir rahip devletinin oluşmasıyla sonuçlanabilir

Yanlış ve sapkın bir şekilde." Bu teokratik teori Konstantin zamanında da zaten geçerliydi; ve "piskoposlar gönüllü olarak ona bağımlı hale geldiler"

anlaşmazlıkları ve amaçlarına ulaşmak için devletin gücünden yararlanma konusundaki kararlılıkları için." - Neander.

Bu anlamda, Kutsal Yazılar'daki orijinal ve ilahi olanı taklit eden insan teokrasisinin tüm planı kesinlikle piskoposlar tarafından tasarlandı; Pazar günü çıkarılan yasayla da yürürlüğe girdi. Bu, zamanın tarihinde kesinlikle kesin ve inkar edilemez. Zamanın tüm dini literatüründe yer alan açık düşünce çizgisidir; Piskopos Eusebius'un "Konstantin'in Hayatı" adlı eserinde kristalize edilmiştir . Kilise, Mısır'da Firavun Maxentius tarafından zulme uğrayan İsrail'di ve Konstantin, bu mazlum İsrail'i özgürleştiren yeni Musa'ydı. Milvian Köprüsü savaşında Maxentius'un Konstantin'e yenilmesi ve Dicle'de boğulması, Firavun'un denizde devrilip "taş gibi batması"ydı. Yeni yasanın bu yeni Musa tarafından kabul edilmesinden sonra, yeni Musa, yeni İsrail ile birlikte çöldeki paganları fethetmek için yola çıktı; teokrasinin tam olarak kurulmasına, vaat edilen topraklara giriş ve Yüceler Yücesi'nin azizlerinin krallığı ele geçirmesine. Bu bakımdan yeni Musa tarafından bir çadır inşa edildi ve Kutsal Yazılardaki ilahi orijinali taklit eden bir rahiplik kuruldu. Ve hala Kutsal Yazılardaki o ilahi orijinali taklit eden Pazar günü, yasa gereği bu yeni sahte teokrasinin işaretiydi, tıpkı Cumartesi'nin gerçek ve orijinal ilahi teokrasinin işareti olduğu gibi. Ve bu , bunu yapan başlıca kişilerden biri olan Piskopos Eusebius'un sözlerinde açıkça ifade ettiğimiz gibi, bu açık niyetle yapıldı . İşte sözleri:

"Cumartesi günü yapılması gereken her şeyi Pazar gününe aktardık".

Bu şekilde oluşturulan düzen ve şeyler sisteminin, onların düşüncesinde, ALLAH'ın yeryüzündeki krallığı olduğu, Piskopos Eusebius tarafından da açıkça ve kesin olarak şu şekilde beyan edilmektedir:

" Göksel egemenlik görüntüsüne sahip olan o [Konstantin] yukarıya bakar ve dünyevi hükümetini o ilahi orijinalin örneğine göre şekillendirir ve onun ALLAH'ın hükümdarına uygunluğunun gücünü hisseder." "Ve Sezarların atanmasıyla, peygamberlerin çağlar önce ilan ettikleri şu öngörülerini yerine getiriyor : 'Ve Yüceler Yücesi'nin azizleri krallığı ele geçirecek .'—Oration, Bölüm III.

Gerçek ve orijinal teokrasinin işareti olarak Şabat'ın yerine ve onu taklit ederek, yeni ve sahte teokrasinin işareti olarak imparatorluk hukuku tarafından tesis edilen ve uygulanan Pazar kutlaması, tüm insanları dinin "uygun tebaası" haline getirmenin aracıydı. bu yeni ve sahte "Tanrı'nın krallığı". İşte Piskopos Eusebius'un hâlâ söylediği sözler:

"Her zaman sevdiği imparatorumuz, imparatorluk otoritesinin kaynağını yukarıdan alıyor." "Evrenin bu koruyucusu, BABASININ iradesine uygun olarak bu gökleri, yeri ve göksel krallığı emreder. Ancak sevdiği imparatorumuz, yeryüzünde hüküm sürdüğü kişileri yegâne tevlit ve kurtarıcı söze getirerek, onları krallığının sadık tebaaları haline getiriyor."—Id. Kap.

II.

Bu kanıt, orijinal Pazar mevzuatının ilhamının ve başlatılmasının yalnızca ve özellikle dini olduğunu göstermektedir; ve tüm bunlar piskoposlar tarafından "laik olanı sahte ve

sapkın tarzı" ve "amaçlarına ulaşmak için devletin gücünden yararlanma kararlılığını" etkin hale getirmektir.

Dolayısıyla bu iki husustaki delillere göre - 1. "Köken ve karakter"; iki.

Orijinal Pazar mevzuatının "ilhamı ve inisiyasyonu" - söz konusu Pazar mevzuatının özellikle dini ve dini olduğu, diğer tüm düşünce ve niyetlerin özellikle hariç tutulduğu, bunun kanıtlandığı ve kanıtlandığı görülmektedir; bir gösteridir, çünkü davaya getirilebilecek tüm delillerin oybirliğiyle ifade edilmesidir.

ŞİMDİ DURUM NEDİR?

Pazar mevzuatının kökeninin ayrıcalıklı ve özellikle dini ve dini karakteri şu soruyu gündeme getiriyor: Pazar mevzuatı bu ayrıcalıklı ve özellikle dini karakterini kaybeder miydi?

Öncelikle bu karakter nasıl kaybolabilir? Karakterinin doğuştan ve doğuştan olması; Bu kesinlikle sahip olduğu tek karakter olduğundan, bu karakterin asla kaybedilemeyeceği son derece açıktır. Bir şey nasıl hayatta kalıyorsa, onun doğal ve doğuştan karakteri de oradadır. Bu nedenle, bu dünyanın neresinde Pazar mevzuatı bulunursa bulunsun, onun dini ve dini karakteri kaçınılmaz olarak onunla bağlantılıdır.

Bu, davanın esası ve mahiyeti itibarıyla doğrudur. Ama meseleyi tarihsel olarak izleyelim ve prensibin ne kadar eksiksiz bir şekilde ortaya çıktığını görelim.

Yükselişinde orijinal Pazar mevzuatının çok baskın bir faktör olduğu "rahip devleti", bin yıldan fazla bir süre boyunca "laikleri tabi kılarak" tüm Avrupa'ya hakim oldu ve bu, "devletin gücünden yararlanarak" despotça yapılıyordu. devlet - her devlet - hedeflerine ulaşmak için". Bütün bu inanılmaz süre boyunca, Pazar mevzuatı orijinal, yerel ve doğuştan gelen dini karakteri dışında herhangi bir iddia olmaksızın devam etti.

1535'te VIII. Henry kendisini ve İngiltere'yi Roma Papasından boşadı. Ama hepsi bu; çünkü o zamanlar "İngiltere Kilisesi" haline gelen yerde Henry hemen papanın yerini aldı. Yasaya göre kralın "İngiltere kilisesinin yeryüzündeki tek yüce başkanı olarak kabul edilmesi, kabul edilmesi ve itibar edilmesi" emredildi. Ve 1553'te Henry resmen "İngiltere Kilisesi'nin yeryüzündeki en yüksek başkanı" unvanını aldı.

Şimdi İngiltere Kilisesi olan şey, daha önce İngiltere'deki Katolik Kilisesi olandan başka bir şey değildi. "Form olarak hiçbir şey değişmedi. Kilisenin dış yapısı değişmeden kaldı." -Yeşil.

Ve aynı değişmeyen sistemde papalık Pazar mevzuatı devam etti ve bugüne kadar da devam etti; ve yine de orijinal, yerli ve doğuştan gelen dini ve dini karakterinden daha fazlasını önerme iddiasında bulunmadan.

İngiltere'den Amerikan kolonilerine yayıldı. Bu koloniler İngiltere'den gelen sömürgeciler tarafından kurulmuştu ve dolayısıyla İngiliz hükümetinin buradaki bir uzantısından başka bir şey değildi (yazar Kuzey Amerikalıydı). Ve İngiliz sistemine tam olarak uygun olarak ve onun kapsamına göre, Rhode Island hariç Amerika'da kurulan her koloninin, ister genel olarak "Hıristiyan dini" biçiminde, ister en fazla, yerleşik bir dini vardı. herhangi bir kilise şeklinde.

Ve Amerika'daki bu dini kurumların her birinde, İngiliz sisteminin Pazar mevzuatı genişletildi ve hatta bazılarında yoğunlaştırıldı; bu, orijinal Roma ve Papalık sisteminin Pazar mevzuatının yalnızca bir uzantısıydı.

Ve yine de burada, daha önce İngiltere ve Roma'da her zaman olduğu gibi, Amerikan kolonilerinin Pazar mevzuatı hiçbir zaman orijinal, yerli ve içkin dini ve dini karakterinden başka bir düşünceye, amaca veya iddiaya sahip olmadı.

Bu koloniler artık kendilerini İngiliz yönetiminden kurtarmış ve "özgür ve bağımsız devletler" haline gelmişlerdir. Ancak yine de her biri yerleşik din sistemi ve Pazar mevzuatı açısından eskisi gibiydi. Ancak Virginia, derhal İngiltere Kilisesi'ni ve oradaki dinini yerinden etti; yerleşik din konusunda ise, "Din Özgürlüğünün Tesisi Hakkında Kanun" ile onunla ilgili her şeyi ortadan kaldırmıştır. Bununla birlikte, şu anki Virginia eyaletinin yasama kitaplarında, İngiltere'nin kilise ve devlet sistemiyle aynı olan ve yalnızca Roma'nın ve eski yerli ve orijinal dini ve dini yapısıyla papalık sisteminin değişmeyen mevzuatı olan Pazar mevzuatı değişmeden kaldı. karakter.

Virginia'nın tarihi, bu anlamda, Rhode Island hariç diğer on üç orijinal eyaletin tamamının tarihidir. Ve birlik içindeki tüm eyaletlerin Pazar mevzuatı, ilk on üç eyaletten sonra, her zaman, ona sahip olan ilk on üç eyaletin Pazar mevzuatının uzantısı ve neredeyse bir kopyası olmuştur. Ve bu şeytani ilerlemede Rhode Island bile sapkın ve yozlaşmış durumda. Ve son eyaletlerin bu Pazar mevzuatı her zaman In-'in kolonilerinde olduğu gibi aynı yerli ve orijinal dini ve dini karakterde olmuştur.

Glaterra ve Roma.

Dolayısıyla, Konstantin'in orijinal Pazar mevzuatından Amerika Birleşik Devletleri'ndeki en son Pazar mevzuatına kadar, her zaman aynıdır, aynı amaç için ve tamamen aynı karakterdedir.

PAZAR MEVZUATI ANAYASAYA AYKIRI

Ardından, din ve devleti tamamen ayıran Amerika Birleşik Devletleri ulusal hükümetinin oluşumu ve anayasal hükmü olan "Kongre, dinin kuruluşuna saygı duyan veya dinin özgürce uygulanmasını yasaklayan hiçbir yasa yapamayacaktır" geldi. Ulusal anayasanın bu prensibi, Virginia'daki "Dini Özgürlüklerin Tesisi Yasası" ile emsal teşkil ederek, orijinal on üçten sonra Amerikan Birliği'nin tüm eyaletlerinin anayasalarının oluşumunda yol gösterici olmuştur; ve hatta ilk on üç eyaletin mevzuatı olmasa da anayasalar bile maddi olarak onun tarafından şekillendirilmiştir. Ve bu rehber o kadar sadık bir şekilde izlendi ve prensip Amerikan Birliği genelinde o kadar genel olarak kabul edildi ki, özetle durum şu şekilde ortaya çıkıyor:

"Amerikan anayasalarının hiçbirinde yasal olmayan şeyler şu şekilde beyan edilebilir:

"1. Dinin kuruluşunu ilgilendiren herhangi bir yasa.

"iki. Vergilendirme veya başka yollarla dini eğitimin zorunlu olarak desteklenmesi.

"3. Dini bir tarikata zorunlu katılım.

"4. Vicdan gereklerine göre dinin özgürce uygulanmasına yönelik kısıtlamalar.

"5. Dini inancın ifade edilmesine yönelik kısıtlamalar.

"Bunlar, Amerikan anayasalarında bazı ifadelerle bulunması gereken, vicdan ve dini ibadet özgürlüğünü güvence altına alan yasaklardır. Dini konularda hiç kimse devletin veya herhangi bir kamu otoritesinin sansürüne tabi tutulmamalıdır."

"Yasa koyucular, kilise ile devlet arasında bir birlik oluşturma veya herhangi bir dini inanç veya ibadet tarzı lehine yasayla tercihler belirleme özgürlüğüne bırakılmamıştır. Herhangi bir mezhebin devlet tarafından ayrıcalıklı kılındığı ve kanunen avantaj elde ettiği bir yerde tam bir din özgürlüğü yoktur.

diğerleri.

"Bir sınıf veya mezhebe karşı ayırım oluşturan her şey, bu ayırımın aleyhine işlediği ölçüde zulümdür; ve eğer dine dayanıyorsa, dini zulüm. Ayrımcılığın boyutu ilk etapta önemli değildir; hak veya ayrıcalık eşitsizliği yaratması yeterlidir."—

Anayasal Sınırlamalar, Cooley, Bölüm XIII, para. 1-9.

Şimdi, bu gerçekler, hükümler ve ilkeler nedeniyle, Pazar yasasını tartışmasız olarak - yalnızca ve özel olarak dini - kabul edersek, Amerika Birleşik Devletleri'nin neresinde olursa olsun ve tüm anayasalarda Pazar yasasının geçerli olduğu her prensipte tamamen açıktır. "dini bir zulümdür" ve kesinlikle anayasaya aykırıdır ve kendi başına geçersizdir.

Bunun anayasaya aykırı olduğu hem eyalet hem de federal mahkemeler tarafından kabul edildi. Ohio Yüksek Mahkemesi, Anayasa uyarınca "Pazar yasalarının tek dayanağı din olsaydı, bir an bile ayakta kalamayacağını" açıkça belirtti. Ve bir Amerika Birleşik Devletleri Bölge Mahkemesi, "Pazar günü yasama yasasının devamını haklı çıkarmaya çalışan Pazar avukatlarının biraz iç karartıcı görünümüne" dikkat çekti. . . olmadığı iddiasıyla

" kesinlikle öyle olsa da" yurttaşlık dini özgürlük dogmasıyla çelişiyor ve " dine bir yardım olarak var olma potansiyeli" olduğunu beyan ediyor açıkça itiraf edilebilir ve inkar edilemez." Ve son mahkeme de bunu her kelimesiyle açıkça "zulüm" olarak kabul etti.

Adli Buluş ve Yaptırım

Ancak yine de Amerika Birleşik Devletleri'nin her yerinde, Pazar günü çıkarılan yasalar mahkemeler tarafından anayasaya uygun olarak onaylanıyor! Nasıl olabilir? Bunun yanıtı, bunun yalnızca adli buluş ve yaptırım yoluyla gerçekleştiğidir.

Not: Bu, anayasaların yargısal inşası veya yorumlanmasıyla değil , tamamen yargısal buluş ve mevzuatın niteliğine ilişkin yaptırımla ilgilidir. Bu şu anlama gelir: Yargı buluşu ve yaptırım yoluyla Pazar mevzuatına tamamen yeni ve tuhaf bir karakter kazandırılır; ve daha sonra bu yeni ve tuhaf zeminde mevzuat anayasal olarak korunuyor. Eğer bu yeni ve tuhaf alan aslında orijinal ve yerel alan olsaydı, o zaman bile bu tür mevzuatın anayasaya uygunluğu tartışmaya açık olurdu. Ama içinde değil

her anlamda garip yeni gerçek zemindir. Bu saf bir icattır ve hem prensip olarak hem de gerçekler açısından yanlıştır.

Pazar mevzuatı için yeni ve tuhaf bir zeminin bu yargı buluşu ve yaptırımı, bunun fiziksel faydaya, sağlığın geliştirilmesine ve insanların kaybolan enerjilerinin restorasyonuna uygulanması önerisidir ; "İşgücünün korunmasını" amaçlayan ve dolayısıyla "siyasi bir düzenleme olarak" ve "tamamen medeni bir kural olarak" anayasal olan.

Artık Pazar kanununun ABC'sini bilen herkes, dünyada hiçbir Pazar kanununun böyle bir niyetle, böyle bir amaç için veya buna benzer bir gerekçeyle oluşturulmadığını çok iyi bilir; ancak dünyadaki tüm Pazar mevzuatı, her türlü fiziksel ve sivil unsurun özellikle hariç tutularak, dini ve dini karakteri nedeniyle dayatılmıştır.

Idaho eyaleti buna uygun bir örnektir. İkincisi kesinlikle konuyla ilgilidir. Konstantin zamanındaki piskoposlar, tam olarak bu amaç doğrultusunda ve Idaho eyaletinden olmayan bir dini sınıf olan Idaho için bir Pazar günü kanunu hazırladılar ve onu Idaho yasama meclisine götürdüler ve kanundan geçirmeyi başardılar. Idaho yasasının biçimi. Daha sonra, "dini inanç ve ibadetlerin uygulanması ve kullanılmasının sonsuza kadar güvence altına alınacağını; ve hiç kimse dini görüşleri nedeniyle hiçbir medeni veya siyasi hak, ayrıcalık veya ehliyetten mahrum bırakılamaz; . . ne de kanunen herhangi bir dini mezhebe veya ibadet biçimine herhangi bir öncelik tanınmaz", Idaho Yüksek Mahkemesi bu dini ve dini kanunun "anayasaya uygun" olduğuna karar verdi.

Washington eyaleti başka bir örnektir. Eyalet anayasası, "her bireye dini duygu, inanç ve ibadetle ilgili tüm konularda mutlak vicdan özgürlüğü garanti edilecektir ve hiç kimse, dini nedeniyle kişisel olarak veya malî bakımından rahatsız edilmeyecek veya rahatsız edilmeyecektir."

1889'da bu anayasa hükmü oluşturulduğunda, yasayı hazırlayanların oybirliğiyle niyeti, Pazar yasasını yasadaki diğer tüm din biçimleriyle eşit şekilde hariç tutmasıydı. Bu kitabın yazarı, bu hüküm formüle edilirken anayasa konvansiyonu komitesinde hazır bulundu. Şahsen ben bunu hazırlayanların niyetinin bu olduğunu biliyorum, çünkü Pazar mevzuatının bu konusu komite tarafından özellikle değerlendirildi.

Komite tarafından oybirliğiyle bu anayasa hükmünün formüle edildiği şekliyle, amaçlandığı gibi Pazar mevzuatını hariç tuttuğu kabul edilmiştir . Ancak bu anayasaya göre Washington Eyaleti Yüksek Mahkemesi Pazar günü yasayı "anayasaya uygun" olarak onayladı.

Böylece, Pazar mevzuatı aslında din adamları ve din adamları tarafından formüle edilmiş ve açıkça yasaklama niyetiyle hazırlanmış anayasal hükümlerle, mahkemeler katıksız hukuki icat ve yaptırımlarla bunu "anayasal" hale getirdi.

Ancak bu türden her karar, açıkça, ilk ilkelere birini ve adli işlemin "evrensel olarak kabul edilen kuralı"nı - "yasa koyucunun niyeti yasadır", "yasa koyucunun niyetidir" ilkesi ve kuralı - açıkça göz ardı etmektedir. yasa koyucunun niyetine göre inşa edilmelidir" ve "bir kanun, onu yapanların niyetinden başka bir anlam taşıyamaz".

Bu ilkenin her zaman adalet içinde inşa edilmesine rehberlik etmesi gerekir. Kanunlarda ve anayasalarda resmi olarak şu şekilde beyan edilmiştir:

"Kamuoyunun duyarlılığının değişmesine izin vermesi gereken bir mahkeme, şunları etkileyecektir: Yazılı bir anayasaya, kurucularının niyetiyle desteklenmeyen bir yapı kazandırmak, resmi yemini ve kamu görevini ihmalkar bir şekilde göz ardı etmekten haklı olarak suçlu olacaktır."—Coley, Anayasal Sınırlamalar, s. 67.

Bu ilke, bir kanunun inşasına ve bir anayasanın inşasına eşit derecede uygulanır . Ve ister kamusal ister genel olsun, bir mahkemenin bu şekilde kendisini etkilemesine izin vermesi gereken duygu değişiminin, ya da yalnızca özel, kişisel duygunun veya bizzat mahkemenin önyargısının etkisi olsun, prensip aynıdır ve böyle bir mahkeme eşit derecede "suçludur". Resmi yemine ve kamu görevine ihmalkar saygısızlık." Ancak mahkemelerin, tamamen yeni ve garip bir anlam oluşturarak, Pazar mevzuatına, insanlık tarihinin veya deneyiminin herhangi bir yerindeki kurucularının veya formüle edenlerinin niyetleri tarafından hiçbir şekilde desteklenmeyen bir yapı kazandırdıklarında yaptıkları da tam olarak budur.

UYGULANABİLİR BİR ALTİKA

Ancak Pazar mevzuatına ilişkin yeni ve tuhaf zeminin bu şekilde icat edilmesi ve onaylanması bile yerli ve orijinal dini zemini bunun dışında bırakmaya izin vermiyor . Aslında bu icat, dini olarak Pazar mevzuatının getirilebilmesi ve onu kesinlikle yasaklayan anayasal hükümler kapsamında "anayasal" görünmesinin sağlanması için yalnızca bir bahanedir. Çünkü her durumda "tamamen sivil bir kural" haline getirilir getirilmez, "yasamanın din üzerine kurulu olduğu gerçeği " ve "Hıristiyanlığın kendine özgü yönü" olduğu, "hiçbir şeyin hiçbir şey olmadığı" beyanıyla hemen dini statüye kavuşturulur. ona karşı ama oldukça güçlü bir şekilde onun lehine." Böylece dini mevzuatı yasaklayan anayasalarda, salt mevzuat manipülasyonu yapılarak, tamamen dini ve dini nitelikte "anayasal" mevzuat yapılması yönünde bir harekete geçiliyor.

HALA ANAYASAYA AYKIRI

Ancak tüm bunlara rağmen, Pazar mevzuatının dini niteliği nedeniyle Amerika Birleşik Devletleri'nin her yerinde anayasaya aykırı olduğu gerçeği hâlâ varlığını sürdürüyor. Anayasal hale getirmek için bir "sivil temel" icadı , onu yalnızca orijinal yerli ve doğuştan dini ve dini karakteri nedeniyle hala anayasaya aykırı bırakıyor. Başka bir deyişle, anayasa, gerekli kanunla her türlü dini ibadetten, kısıtlamadan veya hükümden mutlak özgürlüğü garanti ettiğinde, herhangi bir kanuna bağlanan herhangi bir dini karakter , onu bu nedenle anayasaya aykırı kılar.

Anayasa, hükümetteki halkın iradesinin en yüksek ifadesidir. Ve bu yüce irade tüm dini şeyleri yasamanın dışında bıraktığında, o zaman bu yüce irade, dini bir şey için sadece bir " medeni temel" icat etme hilesiyle kaçılmaz . Böyle bir hileyle şimdiye kadar duyulan her dini şey anayasal hale getirilip herkese dayatılabildi; din özgürlüğünün anayasal güvencesi böylece ulaşılmaz bir hayale dönüşecektir.

Bu nedenle, " Pazar günü ibadetinin dini temeli, medeni bir kural olarak Pazar mevzuatına karşı değil, aksine lehine olmak yerine, gerçek şu ki, buna karşı olabilecek en güçlü itiraz budur; aslında o kadar güçlüdür ki, "medeni" doğası ya da zorunluluğu ne olursa olsun, yalnızca onu hükümsüz kılar.

Kaliforniya Yüksek Mahkemesi bu prensibi şu şekilde çok iyi ifade etmiştir:

"Anayasa, 'bu eyalette ayrımcılığa ya da tercihe maruz kalmaksızın, din mesleğinin ve ibadetin serbestçe yerine getirilmesine ve yararlanılmasına sonsuza kadar izin verileceğini' beyan etmektedir. . . .

Anayasa sorunu, yasama yetkisine ilişkin çıplak bir sorundur.

Yasama organının yapılan belirli bir şeyi gerçekleştirme yetkisi var mıydı? Özel olan neydi? - Pazar günü çalışmanın yasaklanmasıydı. Kanun, ona oy verenler tarafından sadece bir belediye yönetmeliği olarak tasarlandığını gösterecek şekilde formüle edilmişti; ancak eğer gerçekte Anayasanın herkese din özgürlüğünü garanti eden hükmüyle çelişiyorsa, bu gerekçeyle bunun anayasaya aykırı olduğunu ilan etmek zorunda kalırdık"—Expart Newman.

Buradaki prensip , din özgürlüğünün ihlali yoluyla devlete, topluma ve her bireye mutlaka yapılması gerektiği gibi , arzu edilen bir sivil faydadan yoksun bırakılma nedeniyle devlete, topluma veya bireye bu kadar çok zarar atfedilmesinin imkansız olacağıdır . vicdan haklarının işgali ve dindarlara sivil iktidar verilmesi.

Anayasal Olsa Bile Yine Yanlış Olurdu

O halde Pazar günü ve dini mevzuatın, bu haliyle ve her ne başvuru altında olursa olsun, anayasaya aykırı olduğu ve Amerika Birleşik Devletleri'nin her yerinde bir "zulüm" olduğu inkar edilemez. Ama İngiltere'de, Fransa'da, İspanya'da, Rusya'da olduğu gibi burada da anayasal olsaydı yine de yanlış olurdu. Dini ve kiliseye ait olan Pazar mevzuatı kendi içinde yanlıştır ve hiçbir zaman doğru olamaz.

Kral Nebuchadnezzar, üç İbrani gençle karşı karşıya gelerek dini temelli ve karakterli bir yasa yaptı. Ama ALLAH ona, tüm krallara ve insanlara sonsuza kadar bunun yanlış olduğunu öğretti.

Med-Pers hükümeti, Daniel'e karşı, dini temele ve karaktere sahip, esnek olmayan bir hukuk kanunu oluşturdu. Ancak ALLAH, o hükümete ve tüm hükümetlere ve insanlara sonsuza kadar bunun yanlış olduğunu öğretti.

Ve kilisenin, din amacı dışında bir amaçla olması mümkün olmayan "amaçlarına ulaşmak için devletin gücünden yararlanması"na gelince, kilise bu ince hileyle İsa'nın çarmıha gerilmesindeki "amacına" ulaşacaktır. Yüce Rabbimiz, bu , böyle bir kombinasyonun ve işlemin ne kadar şeytani ve son derece yanlış olduğunu geniş evrene ve sonsuza kadar gösterecek kadar yeterli bir delildir.

Demek ki, Dünya'dakilerin hepsinden daha yüksek bir yasa ve daha güçlü bir Otorite vardır; Bu ALLAH'ın iradesi ve yetkisidir. Din , akılların Yaratıcılarına karşı borçlu oldukları bir görev ve bu görevi yerine getirmenin yoludur. Bu nedenle her nefsin dini yalnızca kendisi ile nefsin Hâkimi arasındadır. Bu nedenle, Pazar mevzuatı dünyadaki her eyalet veya hükümette anayasal olsa da, dini açıdan tamamen yanlış olacaktır; Çünkü bu, bir toprak işgali ve ALLAH'ın yetki ve yargı yetkisinin gaspidir.

Ona Toprak Mümkün Değil

Kanun veya hükümet söz konusu olduğunda, dünyada herkesin her şeyi yerine getirme yükümlülüğü altında olduğu yalnızca iki makam vardır. Bu ikisi ALLAH ve Sezar'dır. Bu anlamda RAB İSA bu gerçeği şu şekilde bildirmiştir: "Öyleyse Sezar'ın hakkını Sezar'a, Tanrı'nın hakkını Tanrı'ya verin."

Pazar mevzuatı ve Pazar gününe uyulması nereden gelmiyor?
Tanrı ya da Sezar.

Bu Tanrı'dan değil; Çünkü kanıtların ortaya koyduğu gibi, başlangıçta bu, RAB'bin Şabat Günü'nün yerini alacak olanın TANRI olduğunu göstererek, Tanrı'nın yerine günah işleyen adamın sahte ve insan yapımı teokrasisinin bir işareti olarak tesis edilmişti. ALLAH'ın kendisinin yalnızca TANRI olduğu gerçek ve ilahi teokrasinin işareti.

Sezar'ın değil; Çünkü, kanıtların da gösterdiği gibi, Konstantin, Pazar gününü kutsal bir gün olarak ilan edip bu günlerin kutlanmasını tesis eden kişi, devletin başı Sezar değil, sadece dinin başı olan pontifex maximus idi; bu da ne TANRI ne de Sezar olan "kilisenin" ilhamı ve talebi altındadır.

Bu nedenle, ne ALLAH'tan ne de Sezar'dan değil, yalnızca pagan bir "din başkanı" aracılığıyla "kiliseden" geldiği için, evrende hiç kimsenin buna uyma zorunluluğu, hiçbir zemini veya yeri yoktur. herhangi bir biçimde, her ne olursa olsun.

NİHAİ AMACINIZ

Bu nedenle, Pazar mevzuatının doğuştan gelen, orijinal ve yerel karakteri, kanıtlanabilir her yönüyle her zaman aynı kalır - yalnızca ve özellikle dini ve dini.

Ve Pazar mevzuatının nihai amacı da her zaman olduğu gibi aynıdır. Orijinal Pazar mevzuatında nihai amacın "laik olanı yanlış ve sapkın bir şekilde kendisine tabi kılan bir din adamı devletin kurulması" olduğunu gördük; ve din adamlarının "amaçlarına ulaşmak için devlet gücünden yararlanma konusundaki kararlılığının" etkin hale getirilmesi.

Ve bu onun artık nihai amacıdır. Kongre ve yasama organları sürekli olarak kısıtlanıyor; yasa koyucular ısrarla İmparatorluk ofisi o zamanlar her zaman Pazar yasalarından ve daha çok Pazar yasalarından yana olduğu için, artık din adamları tarafından yaklaşıyor ve hatta tehdit ediliyordu. Bu tür mevzuatın ne kadarı halihazırda yasama kitaplarında yer alırsa alsın, hâlâ daha fazlasının, daha fazlasının, hatta daha fazlasının olması yönündeki ısrarlı talep; ve bunların hepsi, fiilen formüle edilmese bile, bizzat ilgili din adamları tarafından ve tıpkı ilk başta diğer din adamları tarafından olduğu gibi, giderek engizisyona daha da yaklaşan terimlerle dikte ediliyor.

Daha ileri gitmemize gerek yok. Burada sunulan kanıtlar, Pazar mevzuatının karakterinin her zaman yalnızca, ayrıcalıklı ve spesifik olarak dini ve dini olduğunu kesin olarak göstermektedir; bu nedenle Amerika Birleşik Devletleri'nde anayasaya aykırıdır ve Amerika'ya aykırıdır; ve bu her yerde ilahi ve Hıristiyan karşıtıdır.

DİNDE BİREYSELLİK her insanın dokunulmaz hakkıdır. Bununla birlikte, Lucifer'in düşüşünden bu yana, insanların diğer insanları ALLAH'ın yerine yönetme konusundaki ısrarlı kararlılığı her zaman olmuştur.

ALLAH'ın iradesini yerine getirdiklerini düşündüklerinde aslında şeytana hizmet eden dini liderlerin emirlerine göre, insanların başkalarını ALLAH'a ibadet etmeye zorlama çabalarının kayıtları zulüm ve baskıyla karanlıktır. Bu hükümdarların elindeki olağanüstü güce rağmen, gerçek Hıristiyanlar, kişisel bedeli ne olursa olsun, ilahi ilkelerden vazgeçmeyi reddettiler. Her nesilde ALLAH'ın davasını savunanlar ve bunu yaparak nihai zaferin temelini atanlar olmuştur.

DİNDE BİREYSELLİK bugün gerektiği gibi anlaşılmıyor ve ona değer verilmiyor çünkü şimdiki nesil bu değerli özgürlükleri tesis etmek için gereken mücadele hakkında hiçbir şey bilmiyor. Bu cehalet ve kayıtsızlık, Şeytan'a geçmişin baskıcı yönetimini sinsice yeniden dayatmak için ihtiyaç duyduğu avantajı sağlar. Bu nedenle, şimdiki neslin, dinde bireyselliğin yangın, aslan, hapisane ve diğer tüm zulümler karşısında sınındığı zaman kazanılan zaferlere aşına olması ve daha sonra bu kadar acı bedeller altında kazanılan özgürlüklerin kıymetini bilmesi gerekmektedir. Çünkü geçmişte uygulanan baskıların yeniden uygulamaya konulacağı günler yakında gelecektir.